

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
BISBAT DE LLEIDA**

T. CXXIII - N. 4 - 5 - 6

Abril - Maig - Juny 2016

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 73

Confirmacions

Segon trimestre..... 91

Annex Estatuts IREL

Decret 92

Llei de protecció a la infància i a l'adolescència

Decret 93

Secretaria General:

Nomenaments 94

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Comunicat de la reunió núm. 218 95

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions ... 97

Jornada Mundial de les Missions 2016 100

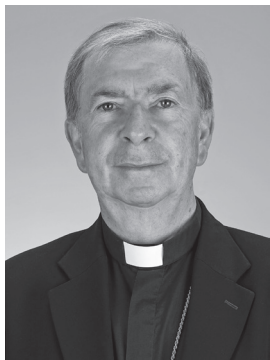
Document

Constitució Apostòlica Vultum dei Quærere
sobre la vida contemplativa 103

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Segon Trimestre 2016..... 129

Prop de Vosaltres

Obres de Misericòrdia (III)

3 d'abril de 2016

La tercera de les obres materials de misericòrdia és **donar de beure a l'assedegat**. Segurament la pràctica habitual d'aquesta activitat, en els nostres ambients de societat desenvolupada, sembla un anacronisme. Ens és normal tenir i usar l'aigua a les nostres llars i en les nostres ciutats. És fàcil obrir l'aixeta o contemplar les abundants fonts públiques. No sembla que ningú necessiti l'aigua per poder viure i, no obstant això, tots reconeixem el valor fonamental d'aquest element per a una existència digna. Estem parlant ara de la gran quantitat de pobles, en l'anomenat tercer món, que no tenen aigua o que han de recórrer molts quilòmetres per aconseguir-la.

És una obra de misericòrdia que ens planteja una reflexió sobre el nostre món i les actituds de solidaritat entre nacions, amb vista a aconseguir un desenvolupament integral per a tothom. Sense aigua no hi ha vida, i abunden els pobles que no en poden beure ni emmagatzemar-la; els falten les estructures bàsiques per poder beneficiar-se'n. Tots teniu a la retina imatges de nens esquelètics transportant aigua per subsistir. I són fotos d'ara mateix, no d'un passat llunyà. En l'encíclica 'Laudato Si' el papa Francesc ens recorda aquesta crua realitat, quan compara països rics i països pobres, i ens convida a una globalització de la caritat. Els cristians necessitem elevar la nostra mirada i contemplar les enormes dificultats i mancances de molts germans nostres que no poden viure. La comoditat que ens envolta no pot fer-nos oblidar el patiment dels altres. És una crida a actuar, des d'un compromís personal, però sobretot, com a obligació social.

Recordeu els textos de la Bíblia, quan narren les vicissituds del poble d'Israel pel desert demanant a Déu aigua amb insistència. Són frases punyents. O els textos dels profetes, en els que s'utilitza l'aigua com a símbol de vida i proximitat de Déu. O el "dóna'm de beure" de Jesús a la samaritana, en la seva trobada al costat del pou de Jacob. A tots, us demano la col·laboració amb les institucions que ens sensibilitzen davant aquesta realitat. O amb els missioners que lliuren la seva vida en aquest servei. O amb molts altres voluntaris que dediquen part del seu temps a disminuir els efectes de la falta d'aigua.

La tercera de les obres espirituals de misericòrdia és **corregir el qui erra**. Cada un de nosaltres pot simultaniejar diferents situacions personals. Com a pares, germans o amics. Com a companys de treball o com a directius o dirigits. I a tot arreu ens trobem amb les degudes correccions, denúncies, amonestacions o crítiques al procedir propi o aliè. L'activitat que manifesta aquesta obra és ambivalent: podem ser subjectes de corregir a qui manté un comportament inadequat o, davant els nostres errors, podem acceptar la correcció d'un altre. En tots dos casos, necessitem posseir una gran maduresa perquè l'altre se senti estimat amb les nostres paraules de correcció o poder agrair des del profund del nostre interior l'interès de l'altre quan desitja que prenguem un bon camí.

Recordeu les constants correccions que Moisès i Aaron feien al seu poble. Llegiu les dures frases dels profetes perquè ningú es desviés del camí de l'acceptació del dret i de la justícia per a tots, especialment dels més febles. El mateix Jesús dirigeix frases de correcció als seus pares, Josep i Maria, als Apòstols o a qualsevol persona preocupada només per les normes, pels diners o per la influència social.

Us convido a mirar al vostre voltant. Hi ha molts grups que apliquen la revisió de vida. Corregeixen i es deixen corregir. Actuen buscant sempre la fraternitat.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Un dia de fraternitat sacerdotal

10 d'abril de 2016

Dilluns, 11 d'abril, ens reunirem a Vic els bisbes i els preveres de les diòcesis amb seu a Catalunya amb motiu del centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, que fou bisbe d'aquella diòcesi des de 1899 fins a l'any 1916. En altres ocasions ja s'han celebrat trobades com aquesta. Es tracta de compartir l'alegria de la nostra tasca sacerdotal, reflexionar sobre algun aspecte de la nostra missió i recordar la figura d'un pastor que ha estat exemple de vida i de ministeri. Em sembla oportú donar aquesta informació per convidar a totes les comunitats cristianes que pregueu pels seus sacerdots, que s'alegrin per ells acompanyant-los, tot agraint el seu servei i que col·laborin en totes la iniciatives pastorals que impulsin.

Els tres elements tenen una justificació. Celebrar una reunió amb molts sacerdots en temps de Pasqua produeix la mateixa sensació festiva i alegre que la d'una família que aprofita una trobada amb els seus per conversar,

animar-se en les pròpies tasques, agrair els serveis, estrènyer els llaços de l'afecte i proposar ajudes en futures dificultats. Això és compartir. Tindrem un temps per a la reflexió que dirigirà el prefecte de la Congregació del Clergat, el cardenal Beniamino Stella, sobre la vida i el ministeri del prevere. Serà el moment de la reflexió que culminarà amb la celebració de l'Eucaristia i el posterior dinar de germanor. I el tercer element se centrarà en conèixer una mica millor la figura del bisbe Torras i Bages i per demanar que s'agiliti la seva causa de beatificació, ja iniciada al bisbat de Vic.

Segur que us agradarà conèixer en aquestes breus línies alguns trets biogràfics d'aquest venerable bisbe. El doctor Josep Torras i Bages va néixer a les Cabanyes (Alt Penedès) el 12 de setembre de 1846. Estudià a Barcelona on es doctorà en dret civil i canònic. Va ser ordenat sacerdot l'any 1871. Fou consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluc. Fundà la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Escriví nombrosos articles i obres; cal destacar-ne "La tradició catalana". En 1899 va ser nomenat bisbe de Vic. Al llarg dels disset anys d'episcopat fou sempre exemplar. Esmerçava sis hores diàries en les diverses formes de pregària. Féu tres visites pastorals a la diòcesi. Escriví 52 cartes pastorals. La seva tasca com a pastor transcendí els límits de Vic i arribà a tot el Principat, de manera que fou anomenat Patriarca espiritual de Catalunya. Morí santament el 7 de febrer de 1916. Sant Pius X el lloà com a 'bisbe típic tal com el descriu l'Apòstol'.

Us convido a conèixer més coses sobre aquest bisbe, els seus escrits, les mil anècdotes de la seva vida austera i honesta, els nombrosos serveis prestats a l'Església perquè us serveixi de model d'actuació. Us recordo que determinats personatges del passat ens ajuden, amb la seva exemplar manera d'entendre i viure el seguiment de Crist, a enfortir la fe i la vida cristiana actual. Abunden els casos que la seva persona i la seva activitat ens enorgulleix i ens identifica. Ens sentim joiosos de pertànyer a la mateixa comunitat encara que visquem en èpoques diferents. Roman sempre l'esperit de generositat i servei que ens demanava el Senyor en l'evangeli i que ens beneficia a tots. Tenint això present acabo amb un prec: que augmenteu les vostres oracions pels sacerdots, que els ajudeu en els diferents moments de les seves vides, que col·laboreu en les múltiples iniciatives que duen a terme a les comunitats. Necessitem pastors íntegres, entregats, atents a les necessitats materials i espirituals dels altres; pastors que, en imatge repetidament utilitzada pel papa Francesc, caminin al capdavant del ramat per orientar, al centre per intercanviar i conèixer sentiments i dificultats i al final, per recollir i animar els endarrerits i cansats. En definitiva, per acompanyar a tots com ho feia el bisbe Torras i Bages.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Obres de Misericòrdia (IV)

17 d'abril de 2016

El comentari d'avui és sobre aquesta obra de misericòrdia: **donar posada al pelegrí**, té una intensa actualitat. Portem molts mesos parlant i sentint parlar dels forasters. Hem vist massa imatges i hem llegit gran quantitat d'articles sobre emigrants, refugiats i itinerants. Tot això ens commou i ens interpel·la. Davant l'arribada d'altres persones a les nostres societats, hi ha sempre un doble posicionament: la por o l'acolliment. També la denúncia. Com han fet recentment moltes organitzacions catòliques davant un acord Europa-Turquia.

Els cristians sempre acudim a la Paraula de Déu per orientar-nos en les qüestions que ens afecten i ens preocupen. Per al cas que ens ocupa comencem recordant aquella frase de l'evangelista de Sant Mateu: "Veniu, beneïts del meu Pare, perquè era foraster, i em vau acollir" (25, 35). O aquells passatges de l'Antic Testament en què es narren escenes d'hospitalitat, com la d'Abraham, que va rebre amb tot l'afecte tres persones desconegudes, que van resultar ser àngels (Gn 18); o la generositat que mostra la vídua de Sarepta amb el profeta Eliseu (1Re 17). O l'acollida que brinda a casa seva el profeta Elies el matrimoni de Sunem. Ens ve a la ment la situació de Maria i Josep buscant posada perquè naixés el Nen (Lc 2, 7) o també el passatge de la fugida a Egipte, poc després del naixement, que protagonitzen els tres, autèntics forasters en aquell país. Finalment cito, entre les innombrables frases del Nou Testament, només un passatge proposat per Jesús amb una clara intencionalitat, la paràbola del bon samarità (Lc 10,34).

És cert que no podem solucionar el problema de totes les persones i pobles del món però sí que hem de canviar la nostra mentalitat per acceptar, acompanyar i acollir l'altre sense demanar el seu carnet d'identitat. L'evangeli ens ensenya a considerar a tothom com a germans, categoria que dilueix totes les restants denominacions que utilitzem per distingir uns dels altres.

Col·laboreu amb Càritas, amb Arrels, amb Jericó, amb CODIAR... i amb tantes altres organitzacions molt properes a la vostra experiència vital i diària.

Tindrè unes paraules sobre una altra obra espiritual **perdonar les injúries**. Potser no està de moda aquesta obra que potencia i desenvolupa una actitud fonamental en l'ésser humà. Trobem massa debats a la premsa escrita o audiovisual que acumulen insults, desqualificacions personals o recriminacions indegudes. Amb postures irreconciliables que mai conviden al perdó i al canvi d'actitud per introduir elements de fraternitat en les relacions humanes. "I tu més!" Repeteixen alguns descaradament i prepotència. I Jesús ens diu i ens ensenya el contrari.

Tots coneixeu la història que narra el llibre del Gènesi sobre Josep i els seus germans; després de la venda i separació acaba en el perdó i la reconciliació (37 al 45) o el consell del llibre del Siràcida (28, 2): “Perdona les ofenses que t’hagi fet el teu proïsome...” o del llibre del Levític (19, 18): “No siguis venjatiu ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble...”. Acabo amb una sola referència del Nou Testament, l’oració que Jesús ensenya als deixebles i que els cristians de totes les èpoques hem après de petits i hem repetit en múltiples ocasions; a Mt 6, 9-13 teniu el Parenostre. No us quedeu en les paraules, feu-ho vida pròpia.

Per al desenvolupament d’aquesta obra podeu acudir a l’oració. Pregueu a Déu fortalesa per donar i rebre el perdó per les injúries. Els cristians hem de valorar molt el sagrament de la penitència. En el que constatem l’alegria de sentir-nos perdonats i rebem la gràcia d’actuar de la mateixa manera amb els nostres germans. Quan dubteu d’aquest meravellós àmbit del perdó, contempleu Jesús en la creu perdonant als que el crucificaven.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Obres de Misericòrdia (V)

24 d’abril de 2016

Avui parlem d’una altra de les obres corporals de misericòrdia: **vestir al despullat**. Generalment associem nuesa a pobresa, a precarietat o a vergonya. També a la dignitat de l’èsser humà. El vestit indica sempre manifestació de la posició social o senyal d’una funció determinada que tota persona compleix en l’exercici de la seva professió. Totes dues situacions estan relacionades també amb una actitud davant la vida i la seva manifestació té una connotació ambivalent. Nu per no tenir res (clara referència a la misèria) o per haver prescindit de tot el que ens vesteix com va fer sant Francesc d’Assís. Vestit per a protegir del fred o de les pors o també com a exponent del luxe refinat o de l’ostentació descarada de la riquesa.

Recordeu com la Bíblia ens fa passatges que impressionen, commouen i ens condueixen a una profunda reflexió sobre l’Aliança de Déu amb la humanitat, des de la nuesa dels nostres primers pares en el relat del Gènesi fins a la despulla de les vestidures de Jesús i la seva posterior crucifixió. En aquest moment només us proposo unes cites bíbliques en què ens aconsellen o conviden a l’acció. Diu el profeta Isaïes (58, 6-7) “El dejuni que jo aprecio és aquest... vesteix el qui va despullat...” i també el profeta Ezequiel (16, 8): “(això diu el Senyor)... vaig estendre el meu mantell damunt teu

i vaig cobrir la teva nuesa. Et vaig jurar fidelitat, vaig fer una aliança amb tu...” I en el Nou Testament l’evangelista Mateu (25, 34-36) afirma: “Veni, beneïts del meu Pare... perquè... anava despullat i em vau vestir...” i sant Pau en la seva carta als Romans (8, 35-37) ens recorda que res, ni tan sols la nuesa, ens separarà de l’amor de Crist. Acabem amb el consell de la carta de Jaume (2, 15-16): “Si el teu germà... no tenen vestits i els falta l’aliment de cada dia i algú de vosaltres els diu: ‘Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos i alimenteu-vos’ però no els dóna allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules?”.

Us convido a col·laborar amb tots aquells que recullen roba per oferir-la i compartir-la amb els necessitats. Són molts grups a la nostra diòcesi i ens permeten exercitar-nos en el despreniment, no donar només el que ens sobra i promoure i fomentar el respecte per la dignitat de tots els éssers humans.

Pel que fa a l’obra espiritual de misericòrdia **consolar el trist** ens acostem al significat més evident d’aquesta celebració jubilar. Si mirem al nostre voltant, ens trobem amb molts rostres colpejats per la malaltia, l’angoixa o el desamor. Ens sembla que aquesta societat genera massa descartats i tirats a la vora del camí. Sense esperances ni futur i amb una tristesa infinita en el seu cor. I com a contrapunt ens apareix la paraula consol/consolació amb una forta càrrega emotiva que omple l’activitat positiva exercida en favor de l’altre. Això ens evoca la imatge d’algú que acull i abraça, que s’abaixa i recull, que ajuda a aixecar-se i a omplir d’afecte a qui no troba sentit a la seva vida, que se sent desorientat, que viu una solitud imposada o que no aspira a trobar mai la felicitat. Per suposat la tristesa és la conseqüència d’una causa profunda que ens obliga a indagar si volem curar, posar bàlsam a la ferida, o protegir al nostre germà d’una circumstància negativa.

Jesús proclama “feliços els qui ploren perquè seran consolats” (Mt 5,4); davant la multitud cansada, perduda, sense guies sent una immensa compassió (Mt 9, 36); calma la fam de la multitud (Mt 15, 37); consola a la vídua de Naïm (Lc 7, 15) i convida als cansats a acudir a Ell i els promet lleugeresa i repòs (Mt 11, 28-30). Us convido a perdre la vergonya d’actuar donant consol a tothom i a unint les vostres voluntats a aquells que actuen com ho fa Jesús a l’evangeli.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Dia del treball

1 de maig de 2016

El dia del treball ha coincidit aquest any en diumenge. L'1 de maig té unes fortes connotacions laborals, amb moltes referències en els mitjans escrits i audiovisuals, que ens permeten una vegada més reflexionar sobre el treball, la seva disminució en la nostra societat i l'absència de regulació en molts països del nostre món. És un tema que no pot deixar-nos indiferents, encara que som conscients dels canvis d'òptica que el seu tractament ha tingut al llarg dels anys. Hi ha hagut moments de reivindicacions i de pactes, de manifestacions i de mítings, de clars enfrontaments i de consensos. S'ha escrit molt sobre aquest dia i, per descomptat, sobre el treball i les relacions d'obres i empresaris.

Seria una gosadia per part meua pretendre, en unes línies, donar una explicació a un fenomen tan complex. Només vull recordar-vos l'opinió d'un pastor de l'Església, assenyalant algun aspecte que l'hi sembla essencial en aquest àmbit, i que pot servir als cristians per augmentar la preocupació pels treballadors en precari, pels aturats i per tots aquells que s'esforcen a generar treball i condicions dignes per al seu desenvolupament.

Tot i les opinions que afirmen el contrari, l'Església ha elaborat molts documents que il·luminen amb gran claredat el món del treball. Al llarg dels anys, els diferents papes i molts bisbes han parlat amb encert sobre aquest tema, des de la revolució industrial del segle XIX fins als nostres temps de grans avenços tecnològics. També han parlat i actuat moltes organitzacions catòliques i cristianes, a títol individual, involucrats en sindicats i patronals que encarnen els principis de l'evangeli. Agraeixo la tasca dels secretariats de pastoral obrera de les nostres diòcesis de Catalunya per sensibilitzar les comunitats en la necessitat de preocupar-se per un "treball decent" per a tothom.

En el compendi de la Doctrina Social de l'Església podeu trobar arguments que reafirmen la vostra vida i la vostra fe. En aquests últims dies ha arribat a les meves mans un llibre-quadern de la Comissió Permanent de l'HOAC, titulat *La dignitat de la persona i el bé comú*. En ell es resumeixen alguns elements clau a tenir en compte: la persona és el centre de tot; a ningú li està permès violar impunement la dignitat humana (Lleó XIII); drets i deures de treballadors i empresaris; voluntat inequívoca de treballar units pel bé comú; els aturats, els migrants, els abandonats i exclosos del sistema productiu; el clam per la justícia i la denúncia de les injustícies...

La defensa de les legítimes aspiracions ha de ser promoguda des de la solidaritat, el diàleg, la trobada, el tendir ponts i els acords. Mai promovent l'enfrontament, l'odi o la disputa permanent; sempre buscant i creant fra-

ternitat. Aquest plantejament pot semblar bonisme o massa ingenu, però és el que el papa Francesc està contínuament demanant en les relacions entre les persones i els grups humans. També en les laborals. I s'expressa amb molta duresa (EG 53) quan afirma que l'economia neoliberal, si només està subjecta a motius de beneficis materials, "mata".

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Mitjans de comunicació i any de la Misericòrdia

8 de maig de 2016

En aquesta Jornada eclesial dels Mitjans de Comunicació Social, m'atreveixo a abordar el tema de les relacions entre els referits mitjans i la comunitat cristiana. En massa ocasions fa la impressió que es donen l'esquena. O el que és pitjor, es difonen sospites sobre les intencions de l'oponent. I gairebé sempre ressaltant el negatiu d'aquestes intencions. També, és cert que en el si de les dues realitats s'han aixecat veus per sol·licitar, d'uns i altres, més objectivitat, transparència, equanimitat i respecte a les persones. Darrerament s'observa un esforç creixent per acostar postures, rebutjant la por i l'acusació sense fonament clar. Cada dia se sumen més persones a aquesta aproximació, que a tots beneficia.

Renunciant a la proliferació de cites en què es demostra que l'Església té com a finalitat fonamental comunicar l'Evangelí del Senyor a tots, hem d'afirmar que aquest objectiu és bàsic i molt proper als mitjans de comunicació social, que cada dia informen dels esdeveniments que ocorren en la societat. L'Església ho ha fet sempre i ha utilitzat els diferents mitjans que, al llarg de les diferents èpoques, ha tingut al seu abast: des dels grups escultòrics de les façanes dels temples fins les pintures dels retaules, des de l'ús exclusiu de la paraula fins els escrits en fulls dominicals o en profunds llibres d'estudi. També ha desitjat que la premsa actual, escrita o audiovisual, l'ajudés en la seva finalitat. Amb la informació i amb la denúncia, amb les crítiques i amb les felicitacions. Tot afavoreix quan es busca millorar la societat i respectar la dignitat de la persona. En aquest sentit, estem agermanats i, com a tals, hem d'actuar.

Ja fa cinquanta anys que la nostra Església celebra una Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Amb un lema, amb un missatge del Papa, amb molts professionals dedicats a unir tasques i esforços. La festa de l'Ascensió del Senyor, un diumenge de maig, quan Jesús mana als seus deixebles sortir de Jerusalem i comunicar al món sencer tot el que els havia ensenyat.

En aquest any, per la seva especial significat jubilar, s'ha volgut unir dues paraules, comunicació i misericòrdia, amb un afegit que el qualifica: una trobada fecunda. El missatge del papa Francesc manifesta clarament la voluntat de crear ponts, afavorir la trobada i la inclusió, triant paraules i gestos que ajudin a superar incomprendiments, a curar memòria ferida i a construir pau i harmonia. Ens convida a tots a descobrir el poder de la misericòrdia, pensant en les persones concretes i en els pobles. Que la nostra manera de comunicar mai expressi l'orgull superb del triomf. Amonestar o denunciar, però el nostre objectiu primordial és afirmar la veritat amb amor. Comunicar vol dir compartir i, per aconseguir-ho, es necessita escoltar i acollir.

Que aquesta Jornada anual ens permeti a tots aprofundir en la veritat i deixar tota sospita insana que solem atribuir a "l'altre".

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Informar buscant la vostra col·laboració

15 de maig 2016

Els meus breus comentaris setmanals em permeten entrar en les vostres parròquies i llars per sol·licitar una unitat de criteris en determinats aspectes eclesials donant la meua opinió amb la pretensió de formar les vostres consciències. També serveixen per informar-vos de diferents campanyes i activitats com faig en aquesta glossa.

L'objectiu del comentari d'avui és donar informació sobre algunes qüestions que ens afecten com a membres de l'Església.

15 de maig: Jornada d'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar

La nostra Església celebra a la Solemnitat de la Pentecosta aquesta Jornada que protagonitzen els moviments laïcals i que repercuteix directament en la vida personal de tots els seglars, tant en el testimoni evangelitzador com en la seva responsabilitat en alguna tasca eclesial. Sembla que té més incidència en l'apostolat organitzat i molts grups recorden i celebren aquest dia els orígens i l'esperit dels seus moviments, agraeixen al Senyor el treball dels seus membres i resen per ampliar el seu nombre i un compromís més autèntic de tots. Hi ha professionals, alguns també enquadrats en organització seglar, que tenen les seves jornades específiques al llarg de l'any però que consideren el dia de Pentecosta com una data apropiada per intensificar la seva presència en el món. L'ensenyament, la salut, la feina, la família... són sectors amb molts professionals cristians que necessiten la nostra pregària i la nostra col·laboració.

22 de maig: Jornada Pro Orantibus. Vida contemplativa o de clausura

És la Solemnitat de la Santíssima Trinitat i tots els cristians volem recordar als nostres germans que viuen als monestirs resant per a tots. A la nostra diòcesi només comptem amb les Carmelites Descalces a la partida de la Caparrella però en d'altres hi ha moltes comunitats de vida contemplativa que ens demanen una mica d'atenció cristiana que es concreta en la pregària, en la preocupació per les seves vides i els seus carismes, i en la col·laboració amb les seves necessitats. És un signe valuós de pertinença a una mateixa família que s'estima i que camina unida, amb funcions diferents, en l'alegria de donar a conèixer Jesucrist.

Temps pasqual, abril i maig: Primeres Comunions i Confirmacions

Moltes famílies participen en els diumenges del temps pasqual d'un esdeveniment festiu i ple d'alegria com és la recepció d'un sagrament per part d'un dels seus membres. Tradicionalment les comunitats cristianes han expressat en el temps de la Pasqua el seu goig perquè grups d'infants o de joves s'han trobat amb Crist en un dels sagraments. En algunes parròquies s'acostuma també a afavorir la recepció del Baptisme en la Vetlla Pasqual. I tot això s'ha revestit d'un ambient de gran festa familiar. Porto aquí aquests esdeveniments per expressar la meva felicitació i compartir la meua alegria amb tots els participants. Però m'agradaria insistir en una qüestió que els cristians la compreneu amb naturalitat: que concediu molta més importància als sagraments que al soroll extern de la festa; que busqueu més l'autenticitat de vida que les aparences en els àpats o en els vestits; que us importi més la transmissió de la fe que la compra d'obsequis; que gaudiu molt de la trobada familiar amb independència del lloc escollit per a la festa.

Per a tots aquests germans nostres, que ens ajuden, ens serveixen i s'alegren en la celebració, us demano una oració i un esperit solidari per percebre que l'alegria de Crist la sabem compartir.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Corpus: Adoració i Caritat

22 de maig de 2016

Des de fa molts anys l'Església ha volgut que a la festa del Corpus tothom s'adonés de l'evident vinculació de l'Eucaristia amb la Caritat. Li va donar el subtítol de **Dia de la Caritat**. Tots els grups parroquials de

Càritas sensibilitzaran la resta de la comunitat cristiana de la importància de no separar mai l'adoració al Santíssim amb l'amor als germans que ens necessiten. Per això compten amb fulletons, cartells i altres materials que preparen Càritas diocesana i Càritas Espanyola. Es percep amb claredat la unitat de criteris en la petició de col·laboració amb els sectors més desfavorits del nostre món. És una campanya que vol arribar a tots i busca el compromís general per contribuir a la solució dels enormes problemes que afecten a tants germans nostres.

Aprofita també l'organització caritativa catòlica per donar comptes a la societat de les activitats realitzades al llarg de l'any, dels diners recollits i la destinació que se'ls hi ha donat, de com ha estat la dedicació de les persones que porten aquesta responsabilitat, empleats, directius i col·laboradors, quines coses caldria millorar i quines perspectives de futur s'albiren. Per tot això es redacta i es distribueix una **memòria** amb l'objectiu que tots coneguin la realitat i no tinguin cap inconvenient a participar-hi. És evident la finalitat: aconseguir la transparència en els comptes i balanços econòmics, l'objectivitat en el tractament dels assumptes i la solidaritat en tots els sectors socials. Sense descuidar mai la motivació cristiana de tot el procés que comença amb una veraç informació, continua amb la realització dels projectes per acabar amb l'expressió de la caritat cap als germans necessitats.

Tinc la convicció, pels comentaris que escolto i per les repercussions que es produeixen, que Càritas té una forta implantació i s'ha guanyat un merescut prestigi entre les entitats que es dediquen a l'anomenada acció social. Això obliga a millorar en actituds i en col·laboració a tots els cristians ja que és sabut que la institució caritativa no és un ens autònom o una part de la comunitat eclesial. És el cor de l'Església. No podria existir Càritas sense l'Església i aquesta no compliria la missió encomanada per Jesús si no tingués en compte la dimensió de la caritat.

Aquí està el fonament de la vinculació que esmentava a l'inici del comentari. L'Eucaristia que recorda i actualitza el sacrifici de Crist, que fa participar en el banquet per alimentar i enfortir la vida cristiana, que ens impulsa a adorar, privada i públicament, com sol fer el cristià davant el sagrari al temple o la processó en el carrer. Els tres àmbits embolcallats en la caritat cap als germans com ens manava Jesucrist i ho repetien els apòstols en les seves cartes. La mirada al Senyor i la mirada al pròxim són inseparables per evitar un espiritualisme buit o una filantropia inconsistent.

Estem vivint l'Any de la Misericòrdia. Fixeu-vos en el lema i els cartells que recorden a tots la festa de la caritat que és el nucli de la vida cristiana. Sense ella traïm el missatge de Crist. Per contra amb la caritat, amb la

misericòrdia, vam arribar a acollir i acceptar a qualsevol persona, sobretot a aquelles que pateixen fora mida per sobreviure: els exclosos, els refugiats i immigrants, els sense sostre... i tants d'altres que esperen la nostra ajuda.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Ajuda a la teva Església amb la declaració de renda

29 de maig 2016

Ara és el temps d'emplenar l'imprès de l'anomenada declaració de renda de l'any anterior. És el procediment que marquen les lleis perquè tots els individus participin, amb part de la seva renda, del manteniment de les obres socials i materials de l'Estat que beneficien a tota la societat. S'aporta tenint en compte els ingressos personals i les circumstàncies familiars i professionals, segons marquen les normes fiscals. És, a més, una obligació per a tots encara que hi ha molts espanyols que, per les seves reduïdes rendes, estan exempts. La llei estableix uns límits econòmics.

Des d'aquí volem fer una crida a tots aquells a qui la llei els obliga i, bé personalment o bé per mitjà d'assessors fiscals, afronten amb responsabilitat aquesta decisió. Dins d'aquesta obligació hi ha un àmbit de llibertat individual: marcar amb una X la casella de "Església catòlica" o "Altres fins socials"; un detall afegit, es poden marcar les dues, no són alternatives. Apel·lant a la lliure voluntat, demano en nom de tots els homes i dones catòliques que assenyaleu les dues caselles. És una decisió que compromet i participa de tot allò que desenvolupa la comunitat catòlica o altres institucions assistencials; és una decisió que no augmenta ni un cèntim el pagament de l'impost ni tornen, si escau, menys diners. El 0'7 d'aquest impost es destina a aquesta finalitat. Honestament no es pot afirmar que l'Estat finança a l'Església, ho fa la suma de les voluntats lliures dels espanyols.

Us adverteixo que el procediment utilitzat al nostre país no és estrany. Amb diferents variacions s'estableixen fórmules de col·laboració en altres països del món occidental. De vegades s'aixequen campanyes i se senten veus tractant d'amagar la ingent obra social de l'Església o negant el pa i la sal als seus membres. Com si els catòlics no fossin ciutadans i no tinguessin cap preocupació per la cohesió social, per l'educació de les noves generacions i pels més febles del nostre entorn. Per descomptat que no és bona la polèmica ni la confrontació perquè redueix el camp d'actuació a acusacions mútues o a reivindicacions estèrils. Apel·lem a la llibertat individual en aquest cas, dada que semblen oblidar tots aquells que, de forma indiscriminada,

reclamen i exigeixen llibertat per a qualsevol qüestió. Ens sembla una gran contradicció o, el que és pitjor, un intent de desqualificar a tants ciutadans creients que, de manera altruista, mostren una gran vocació solidària.

Tampoc voldria recórrer a la història perquè hi ha hagut mil fórmules de col·laboració entre l'àmbit civil i l'eclesial. Hospitals, hospicis o centres d'ensenyament s'han aixecat amb la participació lliure i sincera de milions de ciutadans que han vist com aquesta acció beneficiava al conjunt i aconseguia augmentar el progrés de la societat.

No es demana reforçar cap privilegi per a l'Església en el procediment fiscal establert. Se sol·licita coherència i comprensió. L'Església no és una entitat estranya i llunyana a la nostra realitat; és el conjunt de creients que habiten en companyia d'uns altres, que desenvolupen les seves activitats amb dificultat i amb il·lusió, que intenten resoldre els problemes de tots i que tenen els mateixos drets que els altres. Agraïxo l'atenció i la decisió.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Una resposta d'Església al drama de l'atur

5 de juny de 2016

Impuls solidari pel treball és un marc de contacte permanent entre el món empresarial i les 16 entitats de l'Església que formen la "Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social del Bisbat de Lleida" per facilitar la inclusió de persones en situació de risc social a partir de l'ocupació. És una acció que la Xarxa realitza en nom de tota la diòcesi, preocupada i compromesa amb les situacions de pobresa, especialment infantil, que genera la manca de treball.

Impuls solidari pel treball es planteja continuar amb la recerca de formes de cooperació entre Empreses i Entitats de la Xarxa amb la finalitat abans esmentada. **Ens centrem en el dramàtic tema de l'atur, tan juvenil com el de llarga durada en els col·lectius més exclosos.** En aquest Any Jubilar de la Misericòrdia lluitar per tal què totes les persones tinguin un treball decent és una de les millors maneres de dur a terme les obres de misericòrdia: donar de menjar, de beure, vestir, acollir... que permet la vida amb dignitat de les persones. "El treball hauria de ser l'àmbit d'aquest múltiple desenvolupament personal... és necessari que es continuï buscant com a prioritat l'objectiu de l'accés al treball per part de tothom" (Lloaet Sigueu, 127).

Les entitats de la Xarxa comparteixen una anàlisi de la realitat, la dedicació a la promoció humana i el desenvolupament de la dignitat de les persones. I tot viscut des de l'Evangelí. També aporten el coneixement i el tracte directe amb els col·lectius que en aquests moments pateixen les situacions d'atur més severes. Aporten metodologies de treball amb aquests col·lectius i faciliten a les empreses maneres de poder portar a terme la seva Responsabilitat Social Empresarial, de una manera més organitzada, efectiva i que pot arribar de manera directa i segura als col·lectius que pateixen exclusió.

Considerem que el **Sector empresarial** és un actor important de la societat i que les empreses tenen i assumeixen responsabilitats socials: la presa de consciència sobre aquesta responsabilitat social de les empreses és més estesa en el món empresarial i obre la porta a noves possibilitats de col·laboració entre organitzacions com la nostra i les empreses. Moltes empreses ja tenen en consideració la situació de persones en risc d'exclusió per contractar-les. El millor que poden aportar les empreses són "els productes" que tenen i entre ells el més important: contractes de treball. Les empreses creen un doble valor social: per contractar persones en situació de risc d'exclusió social i per fer-ho amb entitats que aporten: seguiment, arrelament al territori o treball comunitari i un enfocament global dels ajuts: repercuteix a tota la família. "L'activitat empresarial, que és una noble vocació orientada a produir riquesa i a millorar el món per a tothom... sobretot si entén que la creació de llocs de treball és part ineludible del seu servei al bé comú" (Lloa i Sigüea, 129).

Fem una crida als empresaris, especialment als cristians, per col·laborar-hi. Convençuts que aquesta és sempre una bona inversió, ja que deixar d'invertir en les persones per obtenir un major rèdit immediat és molt mal negoci per a la societat. I també per a les pròpies empreses.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Els centres d'esplai i l'estiu

12 de juny de 2016

És evident que tot el que l'ésser humà pot aprendre no ho fa només a l'escola. Hi ha molts altres àmbits d'aprenentatge i educació humana. El carrer, la colla, els mitjans de comunicació social són instàncies que no poden controlar del tot els responsables educatius i influeixen poderosament en les joves generacions.

Passa una cosa similar quan vam traslladar aquesta situació a la iniciació cristiana. En totes les parròquies s'observa una gran preocupació pels itineraris catequètics. Els responsables, sacerdots i catequistes, organitzen els diferents grups, estudien els continguts i animen a tota la comunitat a implicar-se en aquesta tasca. Saben que la transmissió de la fe no es basa només en conceptes i respostes per memoritzar.

Fa uns dies ens referíem a la importància dels pares en l'educació dels seus fills. Són els primers responsables. Tots els altres col·laborem en diferent proporció a aconseguir bons ciutadans i millors cristians. L'Església valora d'una manera essencial aquesta responsabilitat paterna en la iniciació cristiana i ofereix documents i ajudes materials per recordar-los i implicar-los molt més en aquesta direcció.

Com heu comprovat ja hem al·ludit als tres espais on es conforma la vida cristiana de tot individu: l'escola, la parròquia i la família. Són substituïbles cada un d'ells per a l'equilibrat desenvolupament personal i es complementen admirablement per a la transmissió de coneixements i valors.

Voldria ressaltar en aquestes línies la importància de moltes activitats que promouen les parròquies i els moviments apostòlics que no es redueixen a aprendre coneixements sinó a viure les virtuts, a familiaritzar-se amb els valors i a crear actituds que els permetin servir a la societat amb honradesa i gratuïtat. L'estiu és un moment idoni per participar en campaments, colònies, convivències i excursions amb altres companys i monitors. Es tracta de crear un ambient propici perquè l'educació dels sentiments, de les emocions i dels desitjos trobin fàcil acomodament en les paraules i actituds de Jesús. Els coneixements els han tingut ja per mitjà de llibres i llibretes, d'explicacions i raonaments durant el curs. Es tracta a més d'ajudar a experimentar amb els companys l'amistat, l'autoestima, la generositat, la responsabilitat, la sinceritat, la constància, l'amabilitat, el respecte... i tantes altres dimensions humanes que enriqueixen la personalitat de cada un.

Per descomptat que durant la resta de l'any hi ha molta gent que participa en activitats similars no només en els Centres d'Esplai d'algunes parròquies, sinó també en les Agrupacions d'Escoltes i en els centres juvenils dels col·legis cristians. Que els mesos d'estiu siguin més propicis no vol dir que ens oblidem dels altres. Al contrari, agraiem la feina de tants educadors i monitors que presten un servei impagable a l'educació cristiana de la infància i joventut durant setmanes i setmanes. També reconeixem la tasca dels que gestionen les cases de colònies que tan bon servei ofereixen. No podem reduir els nostres sentiments a agrair. Hem de crear amb les nostres opinions un ambient propici per valorar aquesta tasca amb infants i joves. Reconeixem enormes dificultats però és molt més gran el benefici

que reporten per al desenvolupament integral de les properes generacions. Ens juguem molt en l'intent.

Demaneu informació, busqueu referències, participeu en els centres juvenils, col·laboreu en el major nombre d'activitats d'oci i temps lliure. L'actitud dels pares ajuda i complementa l'educació cristiana dels seus fills. Que les màquines i els dispositius mòbils no substitueixin la paraula i la trobada amb monitors i companys.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

L'Assemblea Diocesana d'aquest any (I)

19 de juny de 2016

El passat 28 de maig, dissabte, la nostra diòcesi vam celebrar l'Assemblea Diocesana a l'Acadèmia Mariana. Estaven convocats tots els catòlics com s'havia fet en altres ocasions: sacerdots i diaques, membres de la Vida Consagrada i laics. Presidia aquest bisbe que us dirigeix aquestes línies amb els vicaris i arxiprestes. Els assistents van viure la trobada amb molta alegria i van participar amb molta satisfacció.

Va començar l'Assemblea amb una ponència meua que portava per títol **No tingueu por. Crist és viu. La nostra Església de Lleida, present i futur**. El text el vaig preparar unes setmanes abans i va ser objecte de diàleg en el Consell Presbiteral i en el Consell de Pastoral a principis del mes de maig perquè els seus membres donessin la seva opinió i fessin totes les aportacions que consideressin oportunes. Era important que el contingut de la ponència tingués una autoria coral perquè la responsabilitat és compartida per a tots a l'hora de viure i anunciar l'evangeli de Jesucrist i de formar unes comunitats eclesials exemplars.

En un segon moment del matí hi va haver una reflexió individual amb unes qüestions perquè cadascú donés resposta i més tard es va passar a una reunió per arxiprestats per respondre a dues preguntes per tal de millorar el document amb una redacció nova, fruit de les aportacions de tots. Durant l'estiu prepararé un nou text que presentaré a finals del proper mes de setembre i que servirà de programa per als següents cursos pastorals.

El document final tindrà un desenvolupament explicatiu de la nostra experiència cristiana actual i de la nostra missió en aquesta societat; també uns compromisos concrets als quals tots ens comprometrem, parròquies i comunitats, cúria i moviments apostòlics, amb unes actituds que tots hauríem de mantenir per ser fidels a l'evangeli de Jesucrist i la seva Església.

Utilitzaré aquestes gloses per informar en general d'aquest esdeveniment eclesial i perquè tots els catòlics, que no van poder assistir a l'Assemblea, tinguin coneixement del seu desenvolupament i s'animin a un sincer compromís amb el que vam parlar. Per la meua part agraeixo l'interès i la col·laboració de tots i demano oracions perquè tinguin un fruit abundant la seva aplicació i ens beneficiï molt a tots els que formem part de la diòcesi. També per fer arribar el missatge de Jesús als diferents sectors de la nostra societat. Agraeixo d'una manera especial als que van participar amb la seva presència i als que van col·laborar en la redacció del text inicial.

En aquest primer moment us informo dels apartats que contenia el text: **Introducció. La tasca ineludible de l'església és evangelitzar. El doble moviment de l'evangelització. Compromisos concrets per aquesta nova etapa. Actituds del cristià. Conclusió.**

Entre tots volem que la nostra diòcesi sigui una comunitat viva, acollidora i preocupada per arribar a totes les perifèries geogràfiques i existencials del nostre món. Déu vulgui que ho aconseguim.

Durant les properes setmanes entraré en alguns detalls que em semblen importants que tots conegueu.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

L'Assemblea Diocesana (II)

26 de juny de 2016

Recordeu la informació que contenia la glosa de la setmana passada sobre l'Assemblea que va celebrar la nostra diòcesi? Em va semblar una obligació meua que tinguéssiu coneixement del que tractem i del que preteniem per demanar la col·laboració de tots i arribéssim a servir millor a la nostra Església i la societat en què vivim.

La ponència que vaig pronunciar tenia com a punt de partida explicar la raó de la convocatòria i delimitar el marc espacial i temporal. Sembla una bona raó l'inici del ministeri d'un bisbe en una diòcesi determinada, en aquest cas, parlem només de Lleida.

Respecte a la línia temporal reconeixem l'immens treball dels **tres nivells de concreció eclesial després de l'esdeveniment del Concili Vaticà II**, del qual hem celebrat el 50 aniversari de la seva clausura i del que queden moltes intuïcions i orientacions per aplicar.

El **nivell universal** amb el pontificat del papa Francesc i amb la seva proposta programàtica que conté l'Exhortació Apostòlica postsinodal *Evangelii Gaudium*. A part dels seus escrits, no podem oblidar les seves paraules i els seus gestos que són un fort impuls per a tots els cristians.

El **nivell interdiocesà** amb el Pla Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola per al quadrienni 2016-2020 i que porta per títol *Iglesia en misión al servicio de nuestro pueblo* i també les resolucions i el missatge del Concili Provincial Tarraconense (1995) que ens va permetre vincular estretament les nostres arrels culturals amb l'Evangelí i s'amplia amb dos documents dels bisbes de la Tarraconense titulats "Al Servei del nostre poble" (2011) i també "Transmetre el tresor de la fe" (2013).

I finalment el **nivell diocesà** amb les aportacions que tots vosaltres en l'Assemblea de l'any passat vau fixar en el document-informe *Església de Lleida, què dius de tu mateixa?* Aquí estan recollides les realitzacions i aspiracions de la nostra diòcesi en els últims anys i que de cap manera poden oblidar-se. La nostra memòria és acumulativa i ens permet treure'n partit. Ens serveix de molt, i ho agraïm, tot el que van fer els nostres avantpassats. Tant els llunyans en el temps, que van viure en segles anteriors, com les persones que recentment vau col·laborar amb el bisbe Piris i molts esteu participant ara amb un nou pastor. Personalment també us ho agraeixo. Sou conscients que això, la memòria i la reflexió actual, són una tasca de tots; la responsabilitat és compartida.

En aquest moment la nostra obligació se centra en eliminar allò que, després d'una anàlisi, no respon a la tasca evangelitzadora actual i aprofitar la saviesa que està continguda en les propostes evangèliques i és permanent al pas dels anys. Dóna ple sentit a l'existència i és font de felicitat per a molts.

S'explicava després què significa evangelitzar i es descrivia una breu anàlisi de la societat actual per assenyalar els reptes i els signes d'esperança que es manifesten per a aquesta missió. Posteriorment s'al·ludia a les persones, bisbe, sacerdots, religiosos i laics que havien de dur a terme aquesta tasca i el doble moviment que tanca l'evangelització, des de la comunió i des de la missió.

Continuarem amb una tercera glossa.

† Salvador Giménez Valls
Bisbe de Lleida

Confirmacions

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe, Mons. Salvador Giménez, ha conferit el sagrament de la Confirmació als joves que s'esmenten a continuació:

			nois	noies
Abril	2	P. sant Agustí, bisbe	16	–
Abril	9	Sta. Teresa Jornet	3	1
Abril	15	Col·legi Arabell	1	19
Abril	16	P. sant Ignasi	4	5
Abril	17	Vilanova de Segrià	1	4
Abril	23	P. Mare de Déu del Carme	5	12
Abril	29	Col·legi Terraferma	23	–
Abril	30	Seròs	6	–
Maig	6	Col·legi Mater Salvatoris	27	24
Maig	20	P. santa Anna	4	7
Maig	21	Les Borges Blanques	5	4
Maig	22	P. Mare de Déu de Montserrat	5	12
Juny	4	P. Mare de Déu de la Mercè	11	12
Juny	5	Puigverd de Lleida	10	9
Juny	12	Artesa de Lleida	1	7
Juny	18	Castelldans	2	4

Annex Estatuts IREL

Decret

El dia dos d'octubre de 1992, Mons. Ramon Malla Call va signar el Decret d'Erecció de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida-IREL, aprovant, alhora, els Estatuts fundacionals pels quals s'hauria de registrar.

En el transcurs del temps, l'esmentada Fundació ha complert fidedignament els objectius que els estatuts determinen; se li han atribuït, per altres Presidents, noves tasques en l'àmbit de la Comunitat Universitària d'Estudis Reglats, així com de la Formació Pastoral; i les activitats que té encomanades, per assolir els objectius, s'han vingut acomplint, ampliant-se i millorant-se notablement, tant en quantitat, com en qualitat, donant lloc en el seu si al desenvolupament i l'aprofundiment dels objectius esmentats.

Correspon actualment, adaptar l'estructura organitzativa que preveuen els Estatuts fundacionals, en ordre a facilitar la correcta gestió organitzativa que implica el desenvolupament i millora esmentats.

Així, doncs, pel present **Decret**, i en el **25è Aniversari de la seva creació**, aprovo l'Annex als Estatuts de la Fundació de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida - IREL, que segueix:

Primer. L'òrgan que preveu l'art. 14 i 15, anomenat "Consell Tècnic", i les seves funcions, i l'òrgan que preveu l'art. 18, anomenat "Seminari Permanent", i les seves funcions, queden integrats, sota un òrgan que s'anomenarà "Consell General".

Segon. El "Consell General" conservarà la dependència respecte del President de la Fundació, igual que els òrgans abans esmentats.

Tercer. D'acord amb les competències que l'Art. 9 i 26 dels Estatuts de la Fundació Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida-IREL atorga al President de la fundació pel que fa la modificació dels estatuts, cal incorporar als mateixos, figurant com a Annex I, textualment, el que s'ha especificat en el punt primer i segon d'aquest Decret.

† Salvador Giménez Valls,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Llei de protecció a la infància i a l'adolescència

Decret

Atenent a la publicació de la Llei 26/2015, de 28 de juliol, publicada al Butlletí Oficial de l'Estat (BOE), “de modificació del sistema de protecció a la infància y a la adolescència”, es crea la necessitat d'acreditació de totes aquelles persones (professionals i voluntaris), de no haver estat condemnats, per sentències fermes, per algun delictes de naturalesa sexual.

Aquesta Llei és d'aplicació a totes les activitats amb menors d'edat, infants, adolescents i joves, entre els 0 i els 17 anys. També, per tant, a les activitats que es generen a les nostres parròquies, comunitats i delegacions diocesanes.

Per aquest motiu, **Decreto**, que en totes les parròquies, comunitats i delegacions, s'obtingui un Certificat negatiu del Registre Central de Delinqüents Sexuals, de tots els professionals o voluntaris que realitzen tasques pastorals en contacte amb infants o joves (preveres, religiosos i laics).

Aquest certificat es tramitarà a través de la Secretaria General del Bisbat de Lleida, aportant la documentació que oportunament es facilitarà.

† Salvador Giménez Valls,
Bisbe de Lleida

Víctor M. Espinosa
Canceller-Secretari General

Secretaria General

Nomenaments

Juny

Dia 15

Mn. Josep Anton Jové Camí, Vicari General i Moderador de Cúria, amb els deures contemplats per la legislació universal (cc. 475-481) i per les meves disposicions, amb la confiança que posarà tot el seu interès i prudència en aquest servei a l'Església Diocesana.

Amb aquest nomenament, l'esmentat Vicari General rep el mandat especial que es requereix per dret per a l'exercici de la seva potestat executiva, segons el c. 479.

Amb aquest mateix nomenament, es constitueix el nou Consell Episcopal (c. 473§4) format per Mn. Josep A. Jové Camí i pel Canceller-Secretari General Mn. Víctor M. Espinosa Oller.

Comunicat de la reunió núm. 218

Els dies 5 i 6 de maig de 2016 ha tingut lloc la reunió n. 218 de la Conferència Episcopal Tarraconense, al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol i hi han assistit tots els seus membres.

Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font i Mn. Josep Maria Riba que els han presentat la memòria anual de les activitats portades a terme per *Catalonia Sacra* i el balanç econòmic del 2015. També han presentat les activitats que s'estan realitzant durant l'any 2016 i el corresponent pressupost que els bisbes han aprovat.

Així mateix, han rebut les autoritats acadèmiques de l'Ateneu Universitari Sant Pacià que els han exposat com s'ha desenvolupat el primer curs de vida d'aquesta institució, erigida canònicament a Barcelona el passat mes d'octubre, i quines són les propostes d'actuació de cara el curs vinent. L'Ateneu agermana tres facultats orientades, respectivament, a l'estudi de la teologia, la filosofia i la humanística cristianes, i està configurat com una institució universitària que promou la docència i la recerca sobre les àrees centrals del pensament cristià.

Els bisbes han aprovat el Decret d'implantació del *Catecisme Testimonis del Senyor*, que, a partir del proper 1 de setembre serà el Catecisme oficial per a la iniciació a la vida cristiana dels nois i noies a partir dels 11 anys, a les deu Diòcesis catalanes. La presentació del Catecisme es farà al Seminari Conciliar de Barcelona el proper 30 de juny durant les XIV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya.

Els bisbes han aprovat també la creació de la Càtedra de Teologia Pastoral «Arquebisbe Josep Pont i Gol» integrada a la Facultat de Teologia de Catalunya i que serà continuadora de l'excel·lent treball portat a terme pel Centre d'Estudis Pastoral durant més de quaranta anys. La nova Càtedra tindrà cura de l'edició de la revista *Quaderns de Pastoral*.

Mons. Francesc Pardo ha informat del progrés en la inscripció dels joves catalans a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que se celebrarà a Cracòvia. El Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) ha preparat un programa que més de cinc-cents joves de les nostres diòcesis seguiran des del dissabte 23 de juliol fins al diumenge 31 de juliol per conèixer diversos

indrets de Polònia, fins arribar a Cracòvia on s'espera la presència del Papa Francesc. Els bisbes animen els joves a participar en la JMJ, trobada juvenil mundial instituïda per Sant Joan Pau II i que se celebra des del 1985.

Mons. Joan Enric Vives ha informat de l'aprovació de la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català per part de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments i que, si Déu vol, estarà a disposició dels fidels el proper Advent.

Els bisbes han tractat també temes relatius a l'ensenyament de la religió catòlica, la llei de la transparència econòmica, i la repercussió de la modificació de la Llei Orgànica de Protecció Jurídica del Menor en les diverses activitats que es porten a terme a les parròquies.

En aquesta reunió, Mons. Joan Enric Vives ha estat novament escollit per un trienni com a secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense.

El dijous 5 al vespre, els bisbes es van desplaçar al Seminari Pontifici de Tarragona, on Mn. Manuel M. Fuentes, director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà, va explicar breument la història de l'Arxiu des de la seva creació a principis del segle XX i va fer la presentació de la catalogació i digitalització del fons documental de la Província Eclesiàstica Tarraconense. El fons digitalitzat està format per tres grans sèries de documentació. La primera fa referència als Concilis Provincials celebrats entre el 1336 i el 1758 on es recullen les deliberacions i els acords presos en les reunions dels diferents bisbes de la província eclesiàstica sobre qüestions de doctrina i disciplina eclesiàstica. Una segona sèrie són els Sínodes Diocesans. I, finalment, els processos de Corts Catalanes celebrades a Perpinyà entre els anys 1473 i 1479, i a Barcelona l'any 1481.

Tarragona, 6 de maig de 2016

53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Missatge del Sant Pare Francesc

L'Església; mare de vocacions

17 d'abril de 2016

IV Diumenge de Pasqua

Benvolguts germans i germanes,

Com voldria que, al llarg del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, tots els batejats poguessin experimentar el goig de pertànyer a l'Església. Tant de bo que puguin redescobrir que la vocació cristiana, així com les vocacions particulars, neixen en el si del poble de Déu i són dons de la misericòrdia divina. L'Església és la casa de la misericòrdia i la «terra» on la vocació germina, creix i dóna fruit.

Per això convido tots els fidels, en ocasió d'aquesta 53a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, a contemplar la comunitat apostòlica i a agrair la mediació de la comunitat en el seu camí vocacional propi. En la Butlla de convocatòria del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia recordava les paraules de sant Beda el Venerable referents a la vocació de sant Mateu: «Miserando atque eligendo» (*Misericordiæ vultus*, 8). L'acció misericordiosa del Senyor perdona els nostres pecats i ens obre a la vida nova que es concreta en la crida al seguiment i a la missió. Qualsevol vocació en l'Església té l'origen en la mirada compassiva de Jesús. Conversió i vocació són com les dues cares d'una única moneda i s'impliquen mútuament al llarg de la vida del deixeble missioner.

El beat Pau VI, en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, va descriure els passos del procés evangelitzador. Un d'ells és l'adhesió a la comunitat cristiana (cf. n. 23), aquesta comunitat de la qual el deixeble del Senyor ha rebut el testimoni de la fe i l'anunci explícit de la misericòrdia del Senyor. Aquesta incorporació comunitària inclou tota la riquesa de la vida eclesial, especialment els sagraments. L'Església no és sols el lloc on es creu, sinó també l'objecte veritable de la nostra fe; per això diem en el Credo: «Crec en l'Església.»

La crida de Déu es realitza per mitjà de la mediació comunitària. Déu ens crida a pertànyer a l'Església, i després de madurar en el seu si, ens concedeix una vocació específica. El camí vocacional es fa al costat dels altres germans i germanes que el Senyor ens regala: és una *con-vocació*. El

dinamisme eclesial de la vocació és un antídoto contra el verí de la indiferència i l'individualisme. Estableix aquesta comunió en la qual la indiferència ha estat vençuda per l'amor, perquè ens exigeix sortir de nosaltres mateixos, posant la nostra vida al servei del disseny de Déu i assumint la situació històrica del seu poble sant.

En aquesta jornada, dedicada a la pregària per les vocacions, vull invitar tots els fidels a assumir la seva responsabilitat en la cura i el discerniment vocacional. Quan els apòstols buscaven algú que ocupés el lloc de Judes Iscariot, sant Pere va convocar cent vint germans (cf. Ac 1,15); per escollir els Set, van convocar el ple dels deixebles (cf. Ac 6,2). Sant Pau dona a Titus criteris específics per a seleccionar els preveres (cf. Tt 1,5-9). També avui la comunitat cristiana és sempre present en el sorgiment, formació i perseverança de les vocacions (cf. Exhort. Ap. *Evangelii gaudium*, 107).

La vocació neix en l'Església. Des del naixement d'una vocació és necessari un «sentit» adequat de l'Església. Ningú no és cridat exclusivament per a una regió, ni per a un grup o moviment eclesial, sinó al servei de l'Església i del món. Un signe clar de l'autenticitat d'un carisma és la seva eclesialitat, la seva capacitat per a integrar-se harmònicament en la vida del poble sant fidel de Déu per al bé de tots (*ibid.* 130). Responent la crida de Déu, el jove veu com s'amplia l'horitzó eclesial, pot considerar els carismes i vocacions diferents i aconseguir així un discerniment més objectiu. La comunitat es converteix d'aquesta manera en la llar i la família on neix la vocació. El candidat contempla agraït aquesta mediació comunitària com un element irrenunciable per al seu futur. Aprèn a conèixer i a estimar altres germans i germanes que recorren camins diversos, i aquests vincles enforteixen en tots la comunió.

La vocació creix en l'Església. Durant el procés formatiu, els candidats a les diferents vocacions necessiten conèixer millor la comunitat eclesial, superant les percepcions limitades que tots tenim al començament. Per a això, és oportú fer experiències apostòliques juntament amb altres membres de la comunitat. Per exemple: comunicar el missatge evangèlic al costat d'un bon catequista; experimentar l'evangelització de les perifèries amb una comunitat religiosa; descobrir i apreciar el tresor de la contemplació compartint la vida de clausura; conèixer millor la missió *ad gentes* pel contacte amb els missioners; aprofundir en l'experiència de la pastoral a la parròquia i a la diòcesi amb els preveres diocesans. Per als qui ja estan en formació, la comunitat cristiana roman sempre com l'àmbit educatiu fonamental, davant la qual experimenten gratitud.

La vocació està sostinguda per l'Església. Després del compromís definitiu, el camí vocacional en l'Església no acaba, continua en la disponibilitat per al servei, en la perseverança i en la formació permanent. Qui ha consagrat la vida al Senyor està disposat a servir l'Església on aquesta el

necessiti. La missió de Pau i Bernabé és un exemple d'aquesta disponibilitat eclesial. Enviats per l'Esperit Sant des de la comunitat d'Antioquia a una missió (cf. Ac 13,1-4), van tornar a la comunitat i van compartir allò que el Senyor havia realitzat per mitjà d'ells (cf. Ac 14,27). Els missioners estan acompanyats i sostinguts per la comunitat cristiana, que continua sent per a ells un referent vital, com la pàtria possible que dóna seguretat als qui peregrinen cap a la vida eterna.

Entre els agents pastorals tenen una importància especial els preveres. A través del seu ministeri es fa present la paraula de Jesús que ha declarat: «Jo sóc la porta de les ovelles [...]. Jo sóc el bon pastor» (Jn 10,7.11). La cura pastoral de les vocacions és una part fonamental del seu ministeri pastoral. Els preveres acompanyen aquells que estan a la recerca de la vocació pròpia i els qui ja han lliurat la vida al servei de Déu i de la comunitat.

Tots els fidels estan cridats a prendre consciència del dinamisme eclesial de la vocació, per tal que les comunitats de fe arribin a ser, seguint l'exemple de Maria Verge, si matern que acull el do de l'Esperit Sant (cf. Lc 1,35-38). La maternitat de l'Església s'expressa a través de la pregària perseverant per les vocacions, de la seva acció educativa i de l'acompanyament que ofereix als qui perceben la crida de Déu. També ho fa a través d'una selecció acurada dels candidats al ministeri ordenat i a la vida consagrada. Finalment és mare de les vocacions pel fet de sostenir contínuament aquells que han consagrat la vida al servei dels altres.

Demanem al Senyor que concedeixi als qui han emprès un camí vocacional una adhesió profunda a l'Església, i que l'Esperit Sant reforci en els pastors i en tots els fidels la comunió eclesial, el discerniment i la paternitat i maternitat espirituals:

Pare de misericòrdia, que heu lliurat el vostre Fill per la nostra salvació i ens sosteniu contínuament amb els dons del vostre Esperit, concediu-nos comunitats cristianes vives, fervoroses i alegres, que siguin fonts de vida fraternal i que despertin entre els joves el desig de consagrar-se a vós i a l'evangelització. Sosteniu-les en la comesa de proposar als joves una catequesi vocacional adequada i camins de consagració especial. Doneu-los saviesa per al discerniment necessari de les vocacions de manera que en tot brilli la grandesa del vostre amor misericordiós. Que Maria, Mare i educadora de Jesús, intercedeixi per cada una de les comunitats cristianes, per tal que, havent esdevingut fecundes per l'Esperit Sant, siguin font de vocacions autèntiques al servei del poble sant de Déu.

Vaticà, 29 de novembre de 2016
Primer Diumenge d'Advent

Franciscus

Jornada Mundial de les Missions 2016

Missatge del Sant Pare Francesc

Església missionera, testimoni de misericòrdia

Benvolguts germans i germanes,

El Jubileu extraordinari de la Misericòrdia que l'Església està celebrant, il·lumina també de manera especial la Jornada Mundial de les Missions 2016: ens convida a veure la missió *ad gentes* com una obra de misericòrdia gran i immensa, tant espiritual com material. Efectivament, en aquesta Jornada Mundial de les Missions tots estem convidats a «sortir», com deixebles missioners, oferint cadascun de nosaltres els nostres talents, la nostra creativitat, la nostra saviesa i experiència a l'hora de portar el missatge de la tendresa i de la compassió de Déu a tota la família humana. En virtut del manament missioner, l'Església s'interessa pels qui no coneixen l'Evangeli, perquè vol que tothom se salvi i experimenti l'amor del Senyor. Ella «té la missió d'anunciar la misericòrdia de Déu, cor bategant de l'Evangeli» (Butlla *Misericordiae vultus*, 12), i de proclamar-la per tot el món, fins que arribi a tot home, dona, anciana, jove i nen.

La misericòrdia fa que el cor del Pare senti una alegria profunda cada vegada que troba una criatura humana. Des del principi ell s'adreça també amb amor a les més fràgils, perquè la seva grandesa i el seu poder es posen de manifest precisament en la seva capacitat d'identificar-se amb els petits, els descartats, els oprimits (cf. Dt 4,31; Sl 86,15, 103,8; 111,4). Ell és el Déu bondadós, atent, fidel; s'acosta a qui passa necessitat per a ser a prop de tots, especialment dels pobres; s'implica amb tendresa en la realitat humana de la mateixa manera que ho faria un pare i una mare amb els seus fills (cf. Jr 31,20). El terme que fa servir la Bíblia per a referir-se a la misericòrdia remet al si matern: es a dir, a l'amor d'una mare als seus fills, aquells fills que sempre estimarà, en qualsevulla circumstància i passi el que passi, perquè són fruit del seu ventre. Aquest és també un aspecte essencial de l'amor que Déu té a tots els seus fills, especialment als membres del poble que ha engendrat i que vol criar i educar: dins les seves entranyes es commou i s'estremeix de compassió davant la seva fragilitat i infidelitat (cf. Os 11,8). I, malgrat això, és misericordiós amb tots, estima tots els pobles i és delicat amb totes les criatures (cf. Sl 144,8-9).

La manifestació més alta i consumada de la misericòrdia es troba en el Verb encarnat. Ell revela el rostre del Pare ric en misericòrdia, «no parla només d'ella i l'explica utilitzant semblances i paràboles, sinó que, a més, i per damunt de tot, ell mateix l'encarna i la personifica» (Joan Pau II, Enc. *Dives in misericòrdia*, 2). Amb l'acció de l'Esperit Sant, acceptant

i seguint Jesús per mitjà de l'Evangeli i dels sagraments, podem arribar a ser misericordiosos com el nostre Pare celestial, aprenent a estimar com ell ens estima i fent que la nostra vida sigui una ofrena gratuïta, un signe de la seva bondat (cf. Butlla *Misericordiæ vultus*, 3). L'Església és, enmig de la humanitat, la primera comunitat que viu de la misericòrdia de Crist: sempre se sent mirada i escollida per ell amb amor misericordiós, i s'inspira en aquest amor per a fer el seu manament, en viu i el fa conèixer a la gent en un diàleg respectuós amb totes les cultures i conviccions religioses.

Molts homes i dones de qualsevol edat i condició són testimonis d'aquest amor de misericòrdia, com als inicis de l'experiència eclesial. La considerable i creixent presència de la dona en el món missioner, junt amb la masculina, és un signe eloqüent de l'amor maternal de Déu. Les dones, laiques i religioses, i en l'actualitat també moltes famílies, viuen la seva vocació missionera de diferents maneres: des de l'anunci directe de l'Evangeli al servei de caritat. Junt amb la tasca evangelitzadora i sacramental dels missioners, les dones i les famílies comprenen millor sovint els problemes de la gent i els saben afrontar d'una manera adequada i a vegades inèdita: en la cura de la vida, posant més interès en les persones que en les estructures i emprant tots els recursos humans i espirituals per a afavorir l'harmonia, les relacions, la pau, la solidaritat, el diàleg, la col·laboració i la fraternitat, ja sigui en l'àmbit de les relacions personals o en el més gran de la vida social i cultural, i de manera especial en l'atenció als pobres.

A molts llocs, l'evangelització comença amb l'activitat educativa, a la qual el treball missioner dedica esforç i temps, com el vinyater misericordiós de l'Evangeli (cf. Lc 13.7-9; Jn 15,1), amb la paciència d'esperar el fruit després d'anys de lenta formació; es formen així persones capaces d'evangelitzar i de portar l'Evangeli als llocs més insospitats. L'Església pot ser definida *mare*, també per aquells que un dia arribaran a la fe en Crist. Espero, doncs, que el poble sant de Déu realitzi el servei maternal de la misericòrdia, que tant ajuda que els pobles que encara no coneixen el Senyor el trobin i l'estimin. En efecte, la fe és un do de Déu i no és fruit del proselitisme; creix gràcies a la fe i a la caritat dels evangelitzadors que són testimonis de Crist. Als deixebles de Jesús, quan van pels camins del món, se'ls demana aquest amor que no mesura, sinó que tendeix més aviat a tractar tothom amb la mateixa mesura del Senyor; anunciem el do més bonic i més gran que ell ens ha donat: la seva vida i el seu amor.

Tots els pobles i cultures tenen dret a rebre el missatge de salvació, que és do de Déu per a tothom. Això és més necessari encara si tenim en compte la quantitat d'injustícies, guerres, crisis humanitàries que esperen una solució. Els missioners saben per experiència que l'Evangeli del perdó i de la misericòrdia pot portar alegria i reconciliació, justícia i pau. El mana-

ment de l'Evangeli: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat» (Mt 28,19-20) no està exhaurit, encara més, ens compromet a tots, en els escenaris i desafiaments actuals, a sentir-nos cridats a una nova «sortida» missionera, com he indicat també en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*: «Cada cristià i cada comunitat discernirà quin és el camí que el Senyor li demana, però tots som convidats a acceptar aquesta crida: sortir de la pròpia comoditat i atrevir-se a arribar a totes les perifèries que necessiten la llum de l'Evangeli» (20).

En aquest Any jubilar es compleix precisament el 90è aniversari de la Jornada Mundial de les Missions, promoguda per l'Obra Pontifícia de la Propagació de la Fe i aprovada pel papa Pius XI l'any 1926. Per tant, considero oportú tornar a recordar les sàvies indicacions dels meus predecessors, els quals van establir que fossin destinades a aquesta Obra tots els ajuts que les diòcesis, parròquies, comunitats religioses, associacions i moviments eclesials de tot el món poguessin rebre per auxiliar les comunitats cristianes necessitades i per a enfortir l'anunci de l'Evangeli fins als confins de la terra. No deixem de realitzar també avui aquest gest de comunió eclesial missionera. No permetem que les nostres preocupacions particulars encongeixin el nostre cor; eixamplem-lo, doncs, perquè abraçi tota la humanitat.

Que santa Maria, icona sublim de la humanitat redimida, model missioner per a l'Església, ensenyi a tots, homes, dones i famílies, a generar i custodiar la presència viva i misteriosa del Senyor ressuscitat, que renova i curulla de misericòrdia joiosa les relacions entre les persones, les cultures i els pobles.

Vaticà, 15 de maig de 2016,
solemnitat de Pentecosta

Franciscus

Constitució Apostòlica *Vultum dei Quaerere* sobre la vida contemplativa

Document

1. La recerca del rostre de Déu travessa la història de la humanitat, cridada des de sempre a un diàleg d'amor amb el Creador.¹ L'home i la dona, en efecte, tenen una dimensió religiosa indeleble que orienta el seu cor cap a la recerca de l'Absolut, cap a Déu, de qui perceben la necessitat, encara que no sempre de manera conscient. Aquesta recerca és comuna atots els homes de bona voluntat. I molts que es professen no creients confessen aquest anhel profund del cor, que habita i anima cada home i cada dona desitjosos de felicitat i plenitud, apassionats i mai sats de goig.

A les *Confessions*, Sant Agustí ho ha expressat amb claredat: «Ens va fer Senyor per a vós i és inquiet el nostre cor fins que reposi en vós».² Inquietud del cor que brolla de la intuïció profunda que és Déu qui busca primer l'home, atraient-lo misteriosament cap a ell.

La dinàmica de la recerca manifesta que ningú no es prou bo per a un mateix i imposa encaminar-se, a la llum de la fe, per un èxode del propi jo auto-centrat, atrets pel rostre de Déu sant, i alhora per la «terra sagrada de l'altre»,³ pera experimentar una comunió més profunda.

Aquesta peregrinació a la recerca del Déu veritable, que és propi de cada cristià i de cada consagrat pel Baptisme, es converteix per l'acció de l'Esperit Sant en *sequela pressius Christi*, camí de configuració a Crist Senyor, que la consagració religiosa expressa amb una singular eficàcia i, en particular, la vida monàstica, considerada des dels orígens com una forma particular d'actualitzar el Baptisme.

2. Les persones consagrades, les quals per la consagració «segueixen el Senyor de manera especial, de manera profètica»,⁴ són cridades a descobrir els signes de la presència de Déu en la vida quotidiana, a ser sapienters interlocutors capaços de reconèixer els interrogants que Déu i la humanitat ens plantegen. Per a cada consagrat i consagrada el gran desafiament

1 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, 19.

2 I, 1, 1: PL 32, 661.

3 Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013), 169: AAS 105 (2013), 1091.

4 Carta ap. *A tots els consagrats* amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada (21 de novembre de 2014), II, 2: AAS 106 (2014), 941.

consisteix en la capacitat de continuar buscant Déu «amb els ulls de la fe en un món que ignora la seva presència»,⁵ tornant a proposar a l'home i a la dona d'avui la vida casta, pobra i obedient de Jesús com a signe creïble i fiable, arribant a ser d'aquesta manera, «exegesi viva de la Paraula de Déu».⁶

Des del naixement de la vida d'especial consagració en l'Església, homes i dones, cridats per Déu i enamorats d'ell han viscut la seva existència totalment orientats cap a la recerca del seu rostre, desitjosos de trobar i contemplar Déu en el cor del món. La presència de comunitats situades com un poble posat dalt de la muntanya i una llàntia en el portallànties (cf. Mt 5,14-15), en la seva mateixa senzillesa de vida, representa visiblement la meta cap a la qual camina tota la comunitat eclesial que «s'encamina per les sendes del temps amb la mirada fixa en la futura recapitulació de tot en Crist,⁷ preanunciant d'aquesta manera la glòria celestial».⁸

3. Si per a tots els consagrats adquireixen una particular ressonància les paraules de Pere: «Senyor, és bo que estiguem aquí dalt!» (Mt 17,4), les persones contemplatives, que en profunda comunió amb totes les altres vocacions de la vida cristiana «són raigs de l'única llum de Crist que resprendeix en el rostre de l'Església»,⁹ «pel seu carisma específic dediquen molt de temps de la jornada a imitar la Mare de Déu, que meditava assíduament les paraules i els fets del seu Fill (cf. Lc 2, 19.51), així com a Maria de Betània que, als peus del Senyor, escoltava la seva paraula (cf. Lc 10,38)».¹⁰ La seva vida «amagada en Déu juntament amb el Crist» (cf. Col 3,3) es converteix així en figura de l'amor incondicional del Senyor, el primer contemplatiu, i manifesta la tensió teocèntrica de tota la seva vida fins a poder dir amb l'Apòstol: «Pera mi, viure és Crist» (Fl 1,21), i expressa el caràcter totalitzador que constitueix el dinamisme profund de la vocació a la vida contemplativa.¹¹

Com a homes i dones que habiten la història humana, els contemplatius atrets pel fulgor de Crist, «el més bell dels fills dels homes» (Sal 45,3), se

5 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 68: AAS 88 (1996), 443.

6 Benet XVI, Exhort. ap. postsinodal *Verbum Domini*(30 de setembre de 2010), 83: AAS102 (2010), 754.

7 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 59: AAS88 (1996), 432.

8 Cf. CEC c. 573/1.

9 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 16: AAS 88 (1996), 389.

10 Benet XVI, Exhort. ap. postsinodal *Verbum Domini*(30 de setembre de 2010), 83: AAS102 (2010), 754.

11 Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 18: AAS88 (1996), 391-392.

situen en el cor mateix de l'Església i del món¹² i, en la recerca inacabada de Déu, troben el principal signe i criteri de l'autenticitat de la seva vida consagrada. Sant Benet, pare del monaquisme occidental, subratlla que el monjo és aquell que busca Déu per tota la vida, i en l'aspirant a la vida monàstica demana que es comprovi «si revera Deum quaerit», si busca veritablement Déu.¹³

En particular, un nombre in comptable de dones consagrades, al llarg dels segles i fins als nostres dies, han orientat i continuen orientant «tota la seva vida i activitat a la contemplació de Déu»,¹⁴ com a signe i profecia de l'Església verge, esposa i mare; signe viu i memòria de la fidelitat amb què Déu continua sostenint el seu poble a través dels esdeveniments de la història.

4. Element d'unitat amb les altres confessions cristianes,¹⁵ la vida monàstica es configura segons el seu propi estil que és profecia i signe, i que «ha d'atraure eficaçment tots els membres de l'Església a complir sense defalliment els deures de la vida cristiana».¹⁶ Les comunitats d'orants i, en particular, les comunitats contemplatives, «que amb la seva separació del món es troben més íntimament unides a Crist, cor del món»,¹⁷ no proposen una realització més perfecta de l'Evangelí sinó que, fent seves les exigències del Baptisme, constitueixen una instància de discerniment i convocatòria al servei de tota l'Església: signe que indica un camí, una recerca, recordant al poble de Déu el sentit primer i últim d'allò que ell viu.¹⁸

Afecte, lloança, i acció de gràcies per la vida consagrada i la vida contemplativa monàstica

5. Des dels primers segles l'Església ha manifestat gran afecte i amor sincer pels homes i les dones que, dòcils a la crida del Pare i a la moció de l'Esperit, han escollit seguir Crist «de més a prop»,¹⁹ pera dedicar-se a ell amb cor indivís (cf. 1 Co 7,34). Moguts per l'amor incondicional a Crist i a la humanitat, sobretot als pobres i sofrents, estan cridats a reproduir en

12 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Lumen gentium*, 44; Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 3.29: AAS 88 (1996), 379-402.

13 Regla 58, 7.

14 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 8: AAS 88 (1996), 382-383.

15 Id., Carta ap. *Orientalis lumen* (2 de maig de 1995), 9: AAS 87 (1995), 754.

16 Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Lumen gentium*, 44.

17 Benet XVI, Exhort. ap. postsinodal *Verbum Domini*(30 de setembre de 2010), 83: AAS 102 (2010), 754.

18 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Perfectae caritatis*, 5.

19 *Ibid.*, 1.

diverses formes —verges consagrades, viudes, ermitans, monjos i religiosos— la vida terrenal de Jesús: cast, pobre i obedient.²⁰

La vida contemplativa monàstica, en la seva majoria femenina, s'ha radicat en el silenci del claustre generant preciosos fruits de gràcia i misericòrdia. La vida contemplativa femenina ha representat sempre en l'Església i per a l'Església el cor orant, guardià de gratuïtat i de rica fecunditat apostòlica i ha estat testimoni visible d'una misteriosa i multiforme santedat.²¹

De la primitiva experiència individual de les verges consagrades a Crist, fruit espontani de l'exigència de resposta d'amor a l'amor de Crist-espòs, ha estat ràpid el pas a un estat definitiu i a un orde reconegut per l'Església, que va començar a acollir la professió de virginitat públicament emesa. Amb el pas dels segles la majoria de les verges consagrades s'han reunit, donant vida a formes de vida cenobítica, que l'Església en la seva sol·licitud va custodiar amb cura per mitjà d'una oportuna disciplina que preveia la clausura com a guardiana de l'esperit i de la finalitat típicament contemplativa que aquests cenobis es proposaven. Al llarg del temps, doncs, a través de la sinergia entre l'acció de l'Esperit que actua en el cor dels creients i suscita contínuament noves formes de seguiment, la cura maternal i sol·licita de l'Església, es van anar plasmant les formes de vida contemplativa i integralment contemplativa,²² com avui les coneixem.

Mentre que a l'occident l'esperit contemplatiu s'ha anat declinant en una multiplicat de carismes, a l'orient ha mantingut una gran unitat,²³ donant sempre testimoni de la riquesa i bellesa d'una vida totalment dedicada a Déu.

Al llarg dels segles, l'experiència d'aquestes germanes, centrada en el Senyor com a primer i únic amor (cf. Os 2,21-25), ha engendrat abundants fruits de santedat. Quanta eficàcia apostòlica s'irradia dels monestirs per la pregària i l'ofrena! Quant de goig i profecia crida al món el silenci dels claustres!

Pels fruits de santedat i de gràcia que el Senyor ha suscitat sempre a través de la vida monàstica femenina, alcem a l'«altíssim, omnipotent i bon Senyor» l'himne d'agraïment: «Laudato si'».²⁴

20 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 14: AAS 88 (1996), 387.

21 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogm. *Lumen gentium*, 46; Decr. *Christus Dominus*, 35; ID., Decr. *Perfectae caritatis*, 7.9; CEC c. 674.

22 Cf. CEC c. 667 § 2-3.

23 Cf. Joan Pau II, Carta. ap. *Orientalis lumen*(2 de maig de 1995), 9: AAS87 (1995), 754.

24 Francesc d'Assís, *Càntic de les criatures*, 1.

6. Estimades germanes contemplatives, què seria de l'Església sense vosaltres i sense els qui viuen a les perifèries del que és humà i actuen en l'avantguarda de l'evangelització? L'Església aprecia molt la vostra vida d'entrega total. L'Església compta amb la vostra pregària i amb la vostra ofrena per a portar la bona notícia de l'Evangelí als homes i a les dones del nostre temps. L'Església us necessita.

No és fàcil que aquest món, almenys aquella àmplia part del mateix que obeeix lògiques de poder, d'economia i de consum, entengui la vostra especial vocació i la vostra missió amagada, i no obstant això la necessita immensament. Com el mariner en alta mar necessita el far que indiqui la ruta per arribar al port, així el món us necessita a vosaltres. Sigueu fars, per als propers i sobretot per als llunyans. Sigueu torxes que acompanyen el camí dels homes i de les dones en la nit obscura del temps. Sigueu sentinelles del matí (cf. Is 21, 11-12) que anuncien la sortida del sol (cf. Lc 1, 78). Amb la vostra vida transfigurada i amb paraules senzilles, rumiades en el silenci, indiqueu-nos Aquell que és camí, veritat i vida (cf. Jn 14,6), l'únic Senyor que ofereix plenitud a la nostra existència i dóna vida en abundància (cf. Jn 10,10). Com Andreu a Simó, crideu-nos: «Hem trobat el Messies» (cf. Jn 1,40); com Maria de Magdala el matí de la resurrecció, anuncieu: «He vist el Senyor» (Jn 20,18).

Mantingueu viva la profecia de la vostra existència entregada. No temeu viure el goig de la vida evangèlica segons els vostre carisma.

Acompanyament i guia de l'Església

7. El Magisteri conciliar i pontifici ha manifestat sempre una particular sol·licitud vers totes les formes de vida consagrada a través d'importants pronunciaments. Entre ells, mereixen especial atenció els grans documents del Concili Vaticà II: la Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium* i el Decret sobre la renovació de la vida religiosa *Perfectae caritatis*.

El primer situa la vida consagrada en l'eclésiologia del poble de Déu, a la que pertany de ple dret, per la comuna crida a la santedat i per les seves arrels en la consagració baptismal.²⁵ El segon demana als consagrats una renovació d'acord amb les noves condicions dels temps, oferint criteris irrenunciables de tal renovació: fidelitat a Crist, a l'Evangelí, al propi carisma, a l'Església i a l'home d'avui.²⁶

No podem oblidar l'Exhortació apostòlica postsinodal *Vita consecrata*, del meu predecessor sant Joan Pau II. Aquest document, que recull la riquesa del Sínode dels Bisbes sobre la vida consagrada, conté elements que són

²⁵ Conc. Ecum. Vat. II, Cost. dogm. *Lumen gentium*, 44.

²⁶ Cf. Id., Decr. *Perfectae caritatis*, 2.

sempre molt vàlids per a seguir renovant la vida consagrada i revifar el seu significat evangèlic en el nostre temps (cf. sobretot nn. 59 i 68).

Tampoc podem oblidar, com a prova del constant i il·luminador acompanyament del que la vostra vida contemplativa ha estat objecte, els següents documents:

- Les orientacions emanades per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica (CIVCSVA) *Potissimum Institutioni*, del 2 de febrer de 1990, amb amplis espais sencerament dedicats a la vostra forma específicament contemplativa de vida consagrada (cap. IV, 78-85).
- El documento interdicasterial *Sviluppi*, del 6 de gener de 1992, que posa en relleu el problema de l'escassetat de les vocacions a la vida consagrada en general i, en menor mesura, a la vostra vida (n. 81).
- El *Catecisme de l'Església Catòlica*, promulgat amb la Const. ap. *Fidei depositum* l'11 d'octubre de 1992, de gran importància per donar a conèixer i comprendre a tots els fidels la vostra forma de vida: en particular els nn. 915-933 dedicats a totes les formes de vida consagrada; el n. 1672 sobre la vostra consagració no sacramental i sobre la benedicció dels Abats i de les Abadeses; el n. 1974 i el 2102 sobre el nexa amb els deu manaments i la professió dels consells evangèlics; el n. 2518 que presenta l'estret vincle entre la puresa de cor proclamada per la sisena Benaurança, garant de la visió de Déu, i l'amor a les veritats de la fe; els nn. 1691 i 2687 que exalten la perseverant intercessió que s'eleva a Déu en els monestirs contemplatius, llocs irremplaçables per harmonitzar pregària personal i pregària compartida; i el n. 2715 que posa, com a prerrogativa dels contemplatius, la mirada fixa en Jesús i en els misteris de la seva vida i del seu ministeri.
- La Instrucció de la CIVCSVA *Congregavit nos*, del 2 de febrer de 1994, que en els nn. 10 i 34 uneix el silenci i la soledat a les exigències profundes de la comunitat de vida fraterna i subratlla la coherència entre separació del món i clima quotidià de recolliment.
- La Instrucció de la CIVCSVA *Verbi Sponsa, Ecclesia*, del 13 de maig de 1999, que, en els art. 1-8, ofereix una magnífica síntesi històrico-sistemàtica de tot el suprem Magisteri anterior sobre el sentit missioner escatològic de la vida claustral de les monges contemplatives.
- Finalment, la Instrucció de la CIVCSVA *Caminar des de Crist*, del 19 de maig de 2002, que amb gran força convida a contemplar sempre el rostre de Crist; presenta les monges i els monjos en el cim de la lloança i de la pregària silenciosa de l'Església (n. 25) i, al mateix temps, els encomia per haver privilegiat i haver posat sempre en el centre la Litúrgia de les Hores i la celebració eucarística (ibíd.).

8. Cinquanta anys després del Concili Vaticà II, després de les degudes consultes i un atent discerniment, he considerat necessari oferir a l'Església la present Constitució Apostòlica que tingués en compte tant l'intens i fecund camí que la mateixa Església ha recorregut en les últimes dècades a la llum dels ensenyaments del Concili Ecumènic Vaticà II, com també les noves condicions socio-culturals. Aquest temps ha vist un ràpid avanç de la història humana amb la qual és oportú entaular un diàleg que salvaguardi sempre els valors fonamentals sobre els que es funda la vida contemplativa que, a través de les seves instàncies de silenci, d'escolta, de crida a la interioritat, d'estabilitat, pot i ha de constituir un desafiament per a la mentalitat d'avui.

Amb aquest Document desitjo reiterar el meu afecte personal, juntament amb el reconeixement agraït de tota l'Església, per la singular forma de *sequela Christique* viuen les monges de vida contemplativa, que pera moltes és vida integralment contemplativa, do inestimable i irrenunciable que l'Esperit continua suscitant en l'Església.

En els casos en què fos necessari i oportú, la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica examinarà les qüestions i establirà acords amb la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i la Congregació per a les Esglésies Orientals.

Elements essencials de la vida contemplativa

9. Des dels primers segles fins als nostres dies, la vida contemplativa ha estat sempre viva en l'Església, alternant-se períodes de gran vigor amb altres de decadència; i això gràcies a la presència constant del Senyor juntament amb la capacitat típica de la mateixa Església de renovar-se i adaptar-se als canvis de la societat. Ha mantingut sempre viva la recerca del rostre de Déu i l'amor incondicional a Crist, com el seu element específic i característic.

La vida consagrada és una història d'amor apassionat pel Senyor i per la humanitat: en la vida contemplativa aquesta història es desplega, dia rere dia, a través de l'apassionada recerca del rostre de Déu, en la relació íntima amb ell. A Crist Senyor, que «ens estimà primer» (1 Jn 4,19) i «s'entregà per nosaltres» (Ef 5,2), vosaltres dones contemplatives responeu amb l'ofrena de tota la vostra vida, vivint en ell i per a ell, «per a lloança de la seva glòria» (Ef 1,12). En aquesta dinàmica de contemplació vosaltres sou la veu de l'Església que incansablement lloa, agraeix i suplica per tota la humanitat, i amb la vostra pregària sou col·laboradores del mateix Déu i recolzament dels membres vacil·lants del seu cos inefable.²⁷

27 Cf. Clara d'Assis, III Carta a Inés de Bohemia, 8.

Des de la pregària personal i comunitària vosaltres descobriu el Senyor com a tresor de la vostra vida (cf. Lc 12,34), el vostre bé, «tot el bé, el summe bé», la vostra «riquesa a satisfacció»²⁸ i, amb la certesa en la fe que «*solo Dios basta*»,²⁹ heu escollit la millor part (cf. Lc 10,42).

Heu entregat la vostra vida, la vostra mirada fixa en el Senyor, retirant-vos a la cel·la del vostre cor (cf. Mt 6,5), en la soledat habitada del claustre i en la vida fraterna en comunitat. D'aquesta manera sou imatge de Crist que busca la trobada amb el Pare a la muntanya (cf. Mt 14,23).

10. Al llarg dels segles, l'Església ens ha mostrat sempre Maria com a *summa contemplatrix*.³⁰ De l'anunciació a la resurrecció, passant per la peregrinació de la fe culminada als peus de la creu, Maria queda en contemplació del Misteri que l'habita. En Maria albirem el camí místic de la persona consagrada, establerta en l'humil saviesa que anhela el misteri del compliment últim.

A exemple de la Verge Mare, el contemplatiu és la persona centrada en Déu, és aquell pel qui Déu és l'*unum necessarium* (cf. Lc 10,42), davant del qual tot cobra el seu veritable sentit, perquè es mira amb nous ulls. La persona contemplativa comprèn la importància de les coses, però aquestes no roben el seu cor ni bloquegen la seva ment, al contrari són una escala per arribar a Déu: per a ella tot «porta significació»³¹ de l'Altíssim. Qui se submergeix en el misteri de la contemplació veu amb ulls espirituals: això li permet contemplar el món i les persones amb la mirada de Déu, allí on al contrari, els altres «tenen ulls i no hi veuen» (Sal 115,5; 135,16; cf. Jr 5,21), perquè miren amb els ulls de la carn.

11. Contemplar, doncs, és tenir en Crist Jesús, que té el rostre dirigit constantment cap al Pare (cf. Jn 1,18), una mirada transfigurada per l'acció de l'Esperit, mirada en la que floreix l'admiració per Déu i per les seves meravelles; és tenir una ment neta en la que ressonen les vibracions del Verb i la veu de l'Esperit com a murmuri d'un ventijol suau (cf. 1 R 19,12). No és per atzar que la contemplació neix de la fe, la qual és porta i fruit de la contemplació: només per l'«aquí em teniu» confiat (cf. Lc 2,38) és possible entrar en el Misteri.

En aquesta silenciosa i absorta quietud de la ment i del cor poden insinuar-se diverses temptacions, i és així que la vostra contemplació pot

28 Francesc d'Assís, *Lloances del Déu Altíssim*, 3. 5.

29 Teresa d'Àvila, *Obres completes. Poesies*, Editorial Monte Carmelo, Burgos 2011, 1368.

30 Cf. Dionigi el Certosino, *Enarrationes en cap. 3 Can. Cant.* XI, 6, a*Doctoris Ecstatici D. Dionysii Cartusiani Opera Omnia, VII, Typis Cartusiae, Monstrolii* 1898, 361.

31 Francesc d'Assís, *Càntic de les criatures*, 4.

convertir-se en terreny de lluita espiritual, que sosteniu amb valor en nom i en benefici de tota l'Església, que fa de vosaltres fidels sentinelles, fortes i tenaces en la lluita. Entre les temptacions més insidioses per a un contemplatiu, recordem la que els pares del desert anomenaven «dimoni meridià»: la temptació que desemboca en l'apatia, en la rutina, en la desmotivació, en la desídia paralitzadora. Com he escrit en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, lentament això condueix a la «psicologia de la tomba, que a poc a poc converteix els cristians en mòmies de museu. Desil·lusionats amb la realitat, amb l'Església o amb si mateixos, viuen la constant temptació d'aferrar-se a una tristesa ensucrada, sense esperança, que s'apodera del cor com “el més preuat dels elixirs del dimoni”».³²

Temes objecte de discerniment i de revisió dispositiva

12. Per ajudar les contemplatives a assolir el propi fi de la seva específica vocació descrit més amunt, convido a reflexionar i discernir sobre els següents dotze temes de la vida consagrada en general i, en particular, de la tradició monàstica: formació, pregària, Paraula de Déu, Eucaristia i Reconciliació, vida fraterna en comunitat, autonomia, federacions, clausura, treball, silenci, mitjans de comunicació i ascesis. Aquests temes es duran a la pràctica ulteriorment, amb modalitats adaptades a les tradicions carismàtiques específiques de les diverses famílies monàstiques, en harmonia amb les disposicions de la Part final d'aquesta Constitució i amb les indicacions particulars que s'han d'aplicar i que la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica donarà com més aviat millor.

Formació

13. La formació de la persona consagrada és un itinerari que ha de dur a la configuració amb el Senyor Jesús i a l'assimilació dels seus sentiments en la seva total oblació al Pare; es tracta d'un procés que no acaba mai, destinat a assolir en profunditat tota la persona, perquè totes les seves actituds i gestos revelen la total i joiosa pertinença a Crist, i per això demana la contínua conversió a Déu. Aquest procés apunta a formar el cor, la ment i la vida facilitant la integració de les dimensions humana, cultural, espiritual i pastoral.³³

En particular, la formació de la persona consagrada contemplativa tendeix cap a una condició harmònica de comunió amb Déu i amb les germanes, en un clima de silenci protegit per la clausura quotidiana.

³² Francesc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 83: AAS 105 (2013), 1054-1055.

³³ Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 65: AAS88 (1996), 441; CEC c. 664.

14. Déu Pare és el formador per excel·lència, però en aquesta obra «artesanal» se serveix de mediacions humanes, dels formadors i de les formadores, germans i germanes més grans, la missió principal dels quals és la de mostrar «la bellesa del seguiment del Senyor i el valor del carisma en què aquest es concreta».³⁴

La formació, i en especial la permanent, «exigència intrínseca de la consagració religiosa»,³⁵ té el seu *humus* en la comunitat i en la vida quotidiana. Per aquest motiu, recordin les germanes que el lloc ordinari on s'esdevé el camí formatiu és el monestir i que la vida fraterna en comunitat ha d'afavorir aquest camí en totes les seves manifestacions.

15. Considerant l'actual context sociocultural i religiós, els monestirs prestin molta atenció al discerniment vocacional i espiritual, sense deixar-se portar per la temptació del número i de l'eficiència;³⁶ assegurin un acompanyament personalitzat de les candidates i promoguin itineraris formatius aptes per a elles, quedant entès que a la formació inicial i a la formació després de la professió temporal «s'ha de reservar un ampli espai de temps»,³⁷ en la mesura del possible no inferior a nou anys, ni superior als dotze.³⁸

Pregària

16. La pregària litúrgica i personal és una exigència fonamental per alimentar la vostra contemplació: si «la pregària és el “moll de l'òs” de la vida consagrada»,³⁹ més encara ho és de la vida contemplativa. Avui dia moltes persones no saben resar. I molts són els qui senzillament no senten la necessitat de resar o redueixen la seva relació amb Déu a una súplica en els moments de prova, quan no saben a qui dirigir-se. Altres redueixen la seva pregària a una simple lloança en els moments de felicitat. En recitar i cantar les lloances del Senyor per la Litúrgia de les Hores, vosaltres us convertiu en veu d'aquestes persones i, de la mateixa manera que els profetes, intercediu per la salvació de tots.⁴⁰ La pregària personal us ajudarà a romandre unides al Senyor, com les sarments al cep, i així la vostra vida

34 *Ibid.*, 66: AAS 88 (1996), 442.

35 *Ibid.*, 69: AAS 88 (1996), 444; cf. CEC c. 661.

36 Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *Caminar des de Crist. Un renovat compromís de la vida consagrada en el Tercer Mil·lenni* (19 de maig de 2002), 18.

37 Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 65: AAS88 (1996), 441.

38 Cf. CEC cc. 648/1 i 3; 657/2.

39 *Salutació al final de la Santa Missa*, 2 de febrer de 2016: *L'Osservatore Romano*, 4 de febrer de 2016, p. 6; cf. CEC c. 673.

40 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. *Sacrosanctum Concilium*, 83; CEC cc. 1173; 1174/1.

donarà fruiten abundància (cf. Jn 15,1-15). Recordeu, però, que la vida de pregària i la vida contemplativa no poden viure's com a replegament en vosaltres, sinó que han d'eixamplar el cor per abraçar tota la humanitat, i en especial aquella que pateix.

Per la pregària d'intercessió, teniu un paper fonamental en la vida de l'Església. Reseu i intercediu per molts germans i germanes presos, emigrants, refugiats i perseguits, per tantes famílies ferides, per les persones a l'atur, pels pobres, pels malalts, per les víctimes de dependències, per no citar més que algunes situacions que són cada dia més urgents. Vosaltres sou com els que portar en el paralític davant del Senyor, perquè el guarís (cf. Mc 2,1-12). Per la pregària, dia i nit, vosaltres apropau al Senyor la vida de molts germans i germanes que per diverses situacions no poden trobar-lo per experimentar la seva misericòrdia guaridora, mentre que ell els espera per omplir-los de gràcies. Per la vostra pregària vosaltres guarieu les llagues de tants germans.

La contemplació de Crist troba el seu model insuperable en la Verge Maria. El rostre del Fill li pertany per títol singular. Mare i Mestra de la perfecta conformació amb el Fill, amb la seva presència exemplar i maternal, és de gran suport en la quotidiana fidelitat a la pregària (cf. Ac 1,14) peculiarment filial.⁴¹

17. El llibre de l'Èxode ens mostra que amb la seva pregària Moisès decideix la sort del seu poble, garantint la victòria sobre l'enemic quan aconseguix alçar els braços per invocar l'ajuda del Senyor (cf. 17,11). Aquest text em sembla una imatge molt expressiva de la força i de l'eficàcia de la vostra pregària en favor de tota la humanitat i de l'Església, i en particular dels seus membres més dèbils i necessitats. Avui, com llavors, podem pensar que el futur de la humanitat es decideix en el cor orant i en els braços alçats de les contemplatives. Per això us exhorto a ser fidels, segons les vostres Constitucions, a la pregària litúrgica i a la pregària personal, que és preparació i prolongació de l'anterior. Us exhorto a no «anteposar res a l'opus Dei»,⁴² perquè no obstaculitzis res, res no us separi, res no s'interposi en el vostre ministeri orant.⁴³ I així, per mitjà de la contemplació, us transformareu en imatge de Crist⁴⁴ i les vostres comunitats arribaran a ser veritables escoles de pregària.

41 Cf. Benet XVI, *Catequesi*(28 de desembre de 2011): *Insegnamenti* VII/2 (2011), 980-985; CEC c. 663/4; Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *El servei de l'autoritat i l'obediència*, 11 de maig de 2008, 31.

42 Benet, Regla, 43, 3.

43 Cf. Francesc d'Assís, *Regla no butllada*, XXIII, 31.

44 Cf. Clara d'Assís, *III carta a Inés de Bohemia*, 12.13.

18. Tot això demana una espiritualitat que es basa en la Paraula de Déu, en la força de la vida sacramental, en l'ensenyament del magisteri de l'Església i en els escrits dels vostres fundadors i fundadores; una espiritualitat que us faci arribar a ser filles del cel i filles de la terra, deixebles i missioneres, segons el vostre estil de vida. Demana, a més a més, una formació gradual a la vida de pregària personal i litúrgica, i a la contemplació, sense oblidar que aquesta s'alimenta principalment de la «bellesa escandalosa» de la Creu.

Centralitat de la Paraula de Déu

19. Un dels elements més significatius de la vida monàstica en general és la centralitat de la Paraula de Déu en la vida personal i comunitària. Ho subratllava sant Benet, quan demana als seus monjos que escoltin amb ganes les santes lectures: «*lectiones sanctas libenter audire*». ⁴⁵ Durant segles el monaquisme ha estat custodi de la *lectio divina*. I avui es recomana a tot el poble de Déu i es demana a tots els religiosos, ⁴⁶ i a vosaltres que la convertiu en aliment de la vostra contemplació i de la vostra vida de cada dia, per a poder compartir aquesta experiència de la Paraula de Déu que transforma, amb preveres, diaques, els altres consagrats i els laics. Considereu aquest compartir com una veritable missió eclesial.

Sens dubte la pregària i la contemplació són els llocs més aptes per acollir la Paraula de Déu, però alhora, tant la pregària com la contemplació brollen de l'escolta de la Paraula. Tota l'Església i, en particular, les comunitats dedicades totalment a la contemplació, necessiten tornar a descobrir la centralitat de la Paraula de Déu que, com bé ha recordat el meu predecessor sant Joan Pau II, és la «font primera de tota espiritualitat». ⁴⁷ Cal que la Paraula alimenti la vida, la pregària, la contemplació, el camí quotidià i es converteixi en principi de comunió per a les vostres comunitats i fraternitats. Aquestes comunitats estan cridades a acollir-la, meditar-la, viure-la juntes, comunicant i compartint els fruit que neixen d'aquesta experiència. Així podreu créixer en una autèntica espiritualitat de comunió. ⁴⁸ Referent a això us exhorto a «evitar el risc d'un acostament individualista, tenint present que la Paraula de Déu se'ns dóna precisament per a construir comunió, per a unir-nos a

45 Regla, 4, 55.

46 Cf. Benet XVI, Exhort.ap. postsinodal *Verbum Domini*(30 de setembre de 2010), 86: AAS 102 (2010), 757; CEC c. 663/3.

47 Exhort. ap. postsinodal. *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 94: AAS88 (1996), 469; cf. CEC c. 758.

48 Cf. Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *Caminar des de Crist. Un renovat compromís de la vida consagrada en el Tercer Mil·lenni*(19 de maig de 2002), 25; Joan Pau II, Carta ap. *Novo millennio ineunte*(6 de gener de 2001), 43: AAS 93 (2001), 297.

la Veritat en el nostre camí cap a Déu. [...] Per tant, hem d'apropar-nos al text sagrat en la comunió eclesial».⁴⁹

20. La *lectio divina* o lectura orant de la Paraula és l'art que ajuda a donar el pas del text bíblic a la vida, és l'hermenèutica existencial de la Sagrada Escripura, gràcies a la qual podem omplir la distància entre espiritualitat i quotidianitat, entre fe i vida. El procés que la *lectio divina* du a terme té com a finalitat portar-nos de l'escolta al coneixement i del coneixement a l'amor.

Gràcies al moviment bíblic, que ha cobrat nova força sobretot després de la promulgació de la Constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II, a tots se'ns proposa avui un constant acostament a la Sagrada Escripura per la lectura orant i assídua del text bíblic, de manera que el diàleg amb Déu es faci realitat quotidiana del poble de Déu. La *lectio divina* ha d'ajudar-nos a conrear un cor dòcil, savi i intel·ligent (cf. 1 R 3,9.12), pera discernir allò que ve de Déu i allò que, per contra, pot portar lluny d'ell; a adquirir aquella espècie d'instint sobrenatural, que va permetre als vostres fundadors i fundadores, no emmotllar-se a la mentalitat del món, sinó renovar la seva ment, «per a poder discernir la voluntat de Déu, allò que és bo, agradable a ell i perfecte» (Rm 12,2).⁵⁰

21. Que la vostra jornada, personal i comunitària, estigui ritmada per la Paraula de Déu. Les vostres comunitats i fraternitats arribaran així a ser escoles on s'escolta, es viu i s'anuncia la Paraula als qui es vagin trobant amb vosaltres.

No oblideu, finalment, que «la *lectio divina* no acaba el seu procés fins que no s'arriba a l'acció (*actio*) que mou la vida del creient a convertir-se en do per als altres per la caritat».⁵¹ D'aquesta manera produirà abundants fruits en el camí de configuració amb Crist, meta de tota la nostra vida.

Sagraments de l'Eucaristia i de la Reconciliació

22. L'Eucaristia és per excel·lència el sagrament de la trobada amb la persona de Jesús: ella «conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir Crist en persona».⁵² Cor de la vida de tot batejat i de la vida consagrada, l'Eucaristia ho és en particular de la vida contemplativa. En efecte, l'ofrena de

49 Cf. Benet XVI, Exhort.ap. postsinodal *Verbum Domini*(30 de setembre de 2010), 86: AAS 102 (2010), 758; CEC cc. 754-755.

50 Cf. Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 94: AAS 88 (1996), 470.

51 Benet XVI, Exhort.ap. postsinodal *Verbum Domini*(30 de setembre de 2010), 87:AAS 102 (2010), 759.

52 Conc. Ecum. Vat. II, Decr. Presbyterorum Ordinis, 5; cf. CIC c. 899.

la vostra existència us inclou de manera particular en el misteri pasqual de mort i resurrecció que es realitza en l'Eucaristia. Partir junts el pa repeteix i actualitza el do de si que Jesús va fer: «Es va partir i es parteix per nosaltres» i ens demana alhora «donar-nos, partir-nos pels altres».⁵³ Perquè aquest ric misteri es realitzi i es manifesti vitalment, cal preparar amb cura, decòrum i sobrietat la celebració de l'Eucaristia, i participar en ella plenament, amb fe i consciència d'allò que s'està celebrant.

En l'Eucaristia, la mirada del cor reconeix Jesús.⁵⁴ Sant Joan Pau II ens recorda: «Contemplar Crist implica saber reconèixer-lo on sigui que ell es manifesti, en les seves multiformes presències, però sobretot en el sagrament viu del seu cos i de la seva sang. L'Església viu del Crist eucarístic, d'ell s'alimenta i per ell és il·luminada. L'Eucaristia és misteri de fe i, al mateix temps, "misteri de llum". Cada vegada que l'Església la celebra, els fidels poden reviure d'alguna manera l'experiència dels dos deixebles d'Emmaús: «Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer» (Lc 24,31)».⁵⁵ L'Eucaristia, per tant, us introdueix en el misteri de l'amor, que és amor sponsal: «Crist és l'Espòs de l'Església, com a Redemptor del món. L'Eucaristia és el sagrament de la nostra redempció. És el sagrament de l'Espòs, de l'Esposa».⁵⁶

És lloable, per tant, la tradició de prolongar la celebració amb l'adoració eucarística, moment privilegiat per assimilar el pa de la Paraula partit durant la celebració i continuar l'acció de gràcies.

23. De l'Eucaristia brolla el compromís de conversió contínua, que troba la seva expressió sacramental en la Reconciliació. Que la freqüent celebració personal o comunitària del sagrament de la Reconciliació o de la Penitència sigui pera vosaltres una ocasió privilegiada per a contemplar el rostre misericordiós del Pare, Jesucrist,⁵⁷ pera renovar el vostre cor i purificar la vostra relació amb Déu en la contemplació.

De l'experiència joiosa del perdó rebut per Déu en aquest sagrament brolla la gràcia de ser profetes i ministres de misericòrdia i instruments de reconciliació, que tant necessita avui el nostre món.

53 *Homilia per a la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist* (26 de maig de 2016): *L'Osservatore Romano*, 27-28 de maig de 2016, p. 8; cf. CEC c. 663/2.

54 Cf. Joan Pau II, *Homilia per a la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist* (14 de juny de 2001), 3: AAS 93 (2001), 656.

55 Id., Carta enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 d'abril de 2003), 6: AAS 95 (2003), 437.

56 Id., Carta ap. *Mulieris dignitatem* (15 d'agost de 1988), 26: AAS 80 (1988), 1716.

57 Cf. *Butlla Misericordiae Vultus*, 1: AAS 107 (2015), 399; CEC cc. 664; 630.

Vida fraterna en comunitat

24. La vida fraterna en comunitat és un element essencial de la vida religiosa en general i, en particular de la vida monàstica, tot i sempre en la pluralitat dels carismes.

La relació de comunió és manifestació d'aquell amor que brolla del cor del Pare, ens inunda per l'Esperit que Déu mateix ens dóna. Només si es fa visible aquesta realitat, l'Església, família de Déu, és signe d'una profunda unió amb ell i es proposa com l'estatge on aquesta experiència és possible i vivificant per a tots. Crist, Senyor, cridant alguns a compartir la seva vida, forma una comunitat que fa visible «la capacitat de seguir un projecte de vida i activitat fundat en la invitació a seguir-lo amb major llibertat i més de prop».⁵⁸ La vida consagrada en virtut de la qual els consagrats i les consagrades busquen formar «un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32), seguint l'exemple de les primeres comunitats cristianes, es «mostra com eloqüent confessió trinitària».⁵⁹

25. La comunió fraterna és reflex de la manera de ser de Déu i de la seva entrega, és testimoni que «Déu és amor» (1 Jn 4,8.16). La vida consagrada confessa creure i viure de l'amor del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i per això la comunitat fraterna arriba a ser reflex de la gràcia del Déu Trinitat d'Amor.

Diferenciant-se dels ermitans, que viuen «en el silenci de la soledat»⁶⁰ i gaudeixen també ells d'una alta estima per part de l'Església, la vida monàstica comporta la vida comunitària en un procés continu de creixement, que porti a viure una autèntica comunió fraterna, una *koinonia*. Això demana que tots els membres se sentin constructors de la comunitat i no només consumidors dels beneficis que d'ella poden rebre. Una comunitat existeix perquè neix i s'edifica amb l'aportació de tots, cadascú segons els seus dons, conreant una forta espiritualitat de comunió, que porti a sentir i a viure la mútua pertinença.⁶¹ Només d'aquesta manera la vida comunitària arribarà a ser ajuda recíproca en la realització de la vocació pròpia de cadascú.⁶²

26. Vosaltres, que heu abraçat la vida monàstica, recordeu sempre que els homes i les dones del nostre temps esperen de vosaltres un testimoni

58 Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994), 10.

59 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 21: AAS88 (1996), 395.

60 CEC, c. 603.

61 Cf. Joan Pau II, Carta ap. *Novo millennio ineunte* (6 de gener de 2001), 43: AAS 93 (2001), 296-297.

62 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Decr. *Perfectae caritatis*, 15; CEC, c. 602.

de veritable comunió fraterna que, en la societat marcada per divisions i desigualtats, manifesta amb força que és possible i bell viure junts (cf. Sal 133,1), malgrat les diferències generacionals, de formació i, a vegades, culturals. Que les vostres comunitats siguin signes creïbles que aquestes diferències enriqueixen la vida fraterna, lluny de ser un impediment per a viure-la. Recordeu que unitat i comunió no signifiquen uniformitat, i que s'alimenten del diàleg, del compartir, de l'ajuda recíproca i profunda humanitat, especialment vers els membres més fràgils i necessitats.

27. Recordeu, en fi, que la vida fraterna en comunitat és també la primera forma d'evangelització: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Per això us exhorto a no descuidar els mitjans per a enfortir-la, així com la proposta i actualitza l'Església,⁶³ vetllant constantment sobre aquest aspecte de la vida monàstica, delicat i de no secundària importància. Juntament amb compartir la Paraula i l'experiència de Déu, i el discerniment comunitari, «es poden recordar també la correcció fraterna, la revisió de vida i altres formes típiques de la tradició. Són maneres concretes de posar al servei dels altres i de fer que reverteixin sobre la comunitat els dons que l'Esperit atorga abundantment per a la seva edificació i missió en el món».⁶⁴

Com he dit recentment en la meva trobada amb els consagrats presents a Roma per a la conclusió de l'Any de la Vida Consagrada,⁶⁵ cuideu amb sol·licitud l'apropament amb les germanes que el Senyor us ha regalat com a do preciós. D'altra banda, com recordava sant Benet, en la vida comunitària és fonamental «venerar la gent gran i estimar els joves».⁶⁶ En aquesta tensió que cal harmonitzar entre memòria i futur promès hi ha radicada també la fecunditat de la vida fraterna en comunitat.

L'autonomia dels monestirs

28. L'autonomia afavoreix l'estabilitat de vida i la unitat interna de cada comunitat, garantint les millors condicions per a la contemplació. Aquesta autonomia, no obstant, no ha de significar independència o aïllament, en particular dels altres monestirs de la mateixa Orde o de la família carismàtica.

63 Cf. Congregació perals Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994); CEC cc. 607/2; 608; 665; 699/1.

64 *Ibid.*, 32; cf. CEC cc. 619; 630; 664.

65 Cf. *Discurs als participants en el Jubileu de la vida consagrada*, 1 de febrer de 2016: *L'Osservatore Romano*, 1-2 de febrer de 2016, p. 8.

66 Benet, *Regla*, IV, 70-71.

29. Conscients que «ningú no construeix el futur aïllant-se, ni només amb les seves pròpies forces, sinó reconeixent-se en la veritat d'una comunió que sempre s'obre a la trobada, al diàleg, a l'escolta, a l'ajuda mútua»,⁶⁷ aneu en compte en preservar-vos «de la malaltia de l'autoreferencialitat»⁶⁸ i custodieu el valor de la comunió entre els diversos monestirs com a camí que obre al futur, actualitzant així els valors permanents i codificats de la vostra autonomia.⁶⁹

Les Federacions

30. La federació és una estructura important de comunió entre els monestirs que comparteixen el mateix carisma perquè no es quedin aïllats.

Les federacions tenen com a principal finalitat promoure la vida contemplativa en els monestirs que les componen, segons les exigències del propi carisma, i garantir l'ajuda en la formació permanent i inicial, com també en les necessitats concretes, intercanviant monges i compartint els béns materials; i hauran d'afavorir-se i multiplicar-se en funció d'aquestes finalitats.⁷⁰

La clausura

31. La separació del món, quelcom necessari pels qui segueixen Crist, té pera vosaltres, germanes contemplatives, una manifestació particular en la clausura, que és el lloc de la intimitat de l'Església esposa: «Signe de la unió exclusiva de l'Església-esposa amb el seu Senyor, profundament estimat».⁷¹

La clausura ha estat codificada en quatre diverses formes i modalitats:⁷² a més de la clausura comuna a tots els Instituts religiosos, hi ha unes altres tres característiques de les comunitats de vida contemplativa: papal, constitucional i monàstica. La clausura papal és definida «segons les normes donades per la Seu Apostòlica»⁷³ i «exclou col·laboració en els diferents ministeris pastorals».⁷⁴ La clausura constitucional és definida per les normes de les Constitucions; i la clausura monàstica, tot i conservar el caràcter d'«una

67 Carta ap. *A tots els consagrats amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada*(21 de novembre 2014), II, 3: AAS 106 (2014), 943.

68 *Ibíd.*

69 Cf. *ibíd.*; CEC, cc. 614-615; 628/2-1; 630/3; 638/4; 684/3; 688/2; 699/2; 708; 1428/1-2.

70 Cf. CEC, cc. 582; 684/3.

71 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata*(25 de març de 1996), 59: AAS88 (1996), 431.

72 Cf. *ibíd.*, 59; CEC c. 667.

73 CEC, c. 667 § 3.

74 *Ibíd.*, c. 674.

disciplina més estricta»⁷⁵ respecte a la disciplina comuna, permet associar a la funció primària del culte diví unes formes més àmplies d'acollida i d'hospitalitat, sempre segons les pròpies Constitucions. La clausura comuna és la menys tancada de les quatre.⁷⁶

La pluralitat de maneres d'observar la clausura en una mateixa Orde ha de considerar-se com una riquesa i no com un impediment per a la comunió, harmonitzant diverses sensibilitats en una unitat superior.⁷⁷ Aquesta comunió podrà concretar-se en diverses formes de trobada i de col·laboració, sobretot en la formació permanent i inicial.⁷⁸

El treball

32. També pera vosaltres, el treball és participació en l'obra que Déu creador duu endavant en el món. Aquesta activitat us posa en estreta relació amb els qui treballen amb responsabilitat per a viure del fruit de les seves mans (cf. Gn 3,19), per a contribuir en l'obra de la creació i servir a la humanitat; en particular us fa solidàries amb els pobres que no poden viure sense treballar i que, sovint, tot i treballar, necessiten de l'ajuda providencial dels germans.

Perquè el treball no apagui l'esperit de contemplació, com ens ensenyen els grans sants contemplatius, i perquè la vostra vida sigui «pobra de fet i d'esperit per aconsumar-se en sobrietat treballada», com us imposa la professió, amb vot solemne, del consell evangèlic de pobresa,⁷⁹ realitzeu el treball amb devoció i fidelitat, sense deixar-se condicionar per la mentalitat de l'eficiència i de l'activisme de la cultura contemporània. Que ara i sempre sigui pera vosaltres vàlid el lema de la tradició benedictina “*ora et labora*”, que educa a trobar una relació equilibrada entre la tensió vers l'Absolut i el compromís en les responsabilitats quotidianes, entre la quietud de la contemplació i l'esforç en el servei.

El silenci

33. En la vida contemplativa i, en particular, en la que ho és integralment, considero important prestar atenció al silenci habitat per la Presència, com a espai necessari d'escolta i *deruminatio* de la Paraula i requisit per a

75 *Ibíd.*, c. 667 § 2.

76 Cf. *ibíd.*, c. 667/1.

77 Cf. J.M. Bergoglio, *Intervenció del 13 d'octubre de 1994 en el Sinode dels Bisbes sobre la vida consagrada i la seva missió en l'Església i en el món* (a: «Vida Religiosa» 115, n. 7, juliol-setembre 2013).

78 Cf. Carta ap. *A tots els consagrats i consagrades amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada* (21 de novembre de 2014), II, 3: AAS 106 (2014), 942-943.

79 Cf. CEC c. 600.

una mirada de fe que capti la presència de Déu en la història personal, en la dels germans i germanes que el Senyor us dóna i en els avatars del món contemporani. El silenci és buit de si per a deixar espai a l'acollida; en el soroll interior no és possible rebre res ni a ningú. La vostra vida integralment contemplativa requereix «temps i capacitat de guardar silenci pera poder escoltar»⁸⁰ Déu i el clam de la humanitat. Que calli, doncs, la llengua de la carn i que parli la llengua de l'Esperit, moguda per l'amor que cadascuna de vosaltres té per al seu Senyor.⁸¹

Que en això us sigui d'exemple el silenci de Maria Santíssima, que va poder acollir la Paraula perquè era dona de silenci: no un silenci estèril, buit; al contrari, un silenci ple, ric. I el de la Verge Maria és també un silenci ric de caritat, que es disposa per acollir l'Altre i els altres.

Els mitjans de comunicació

34. En la nostra societat, la cultura digital influeix de manera decisiva en la formació del pensament i en la manera de relacionar-se amb el món i, en particular, amb les persones. Aquest clima cultural no deixa immunes les comunitats contemplatives. És cert que aquests mitjans poden ser instruments útils pera la formació i la comunicació, però us exhorto a un prudent discerniment perquè estiguin al servei de la formació per a la vida contemplativa i de les necessàries comunicacions, i no siguin ocasió pera la distracció i l'evasió de la vida fraterna en comunitat, ni siguin nocius pera la vostra vocació o es converteixin en obstacle per a la vostra vida sencera dedicada a la contemplació.⁸²

L'ascesi

35. Juntament amb tots els mitjans que l'Església proposa per al domini de si mateixa la purificació del cor, l'ascesi porta a alliberar-nos de tot allò que és típic de la «mundanitat» pera viure la lògica del do, en particular del do del propi ser, com a exigència de resposta al primer i únic amor de la vostra vida.

80 *Missatge pera la XLVIII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*(1 de juny de 2014): AAS 106 (2014), 114; cf. Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor*(2 de febrer de 1994), 10 i 34.

81 Cf. Clara d'Assís, IV *Carta a Inés de Bohemia*, 35.

82 Cf. CEC, c. 666.

D'aquesta manera podreu respondre també a les expectatives dels germans i germanes, així com a les exigències morals i espirituals intrínseques en cadascun dels tres consells evangèlics que professeu amb vot solemne.⁸³

Referent a això, la vostra vida sencera ment entregada adquireix un fort sentit profètic; sobrietat, despreniment de les coses, entrega de si en l'obediència, transparència en les relacions, tot es fa més radical i exigent pera vosaltres per l'opció de renunciar també a l'espai, als contactes, a tants béns de la creació [...] com a manera singular d'oferir el "cos".⁸⁴ El fet d'haver escollit una vida d'estabilitat es converteix en signe eloqüent de fidelitat per al nostre món globalitzat i acostumat a desplaçaments cada vegada més ràpids i fàcils, amb el risc de no fer mai arrels.

Així mateix, l'àmbit de les relacions fraterne es fa encara més exigent en la vida claustral,⁸⁵ que imposa relacions contínues i properes en la comunitat. Vosaltres podeu ser un exemple i una ajuda al Poble de Déu i a la humanitat d'avui, marcada i a vegades trencada per tantes divisions, perquè romanguí al costat del germà i de la germana, també allí on sigui necessari recompondre les diversitats, gestionar tensions i conflictes, acollir fragilitats. L'ascesi és igualment un mitjà pera prendre contacte amb la pròpia debilitat i encomanar-la a la tendresa de Déu i de la comunitat.

Finalment, el compromís ascètic és necessari per portar endavant amb amor i fidelitat el deure de cada dia, com a ocasió per a compartir la sort de molts germans en el món i ofrena silenciosa i fecunda per a ells.

El testimoni de les monges

36. Estimades germanes, el que he escrit en aquesta Constitució Apostòlica representa per a vosaltres, que heu abraçat la vocació contemplativa, una ajuda vàlida pera renovar la vostra vida i la vostra missió en l'Església i en el món. Que el Senyor realitzi en els vostres cors la seva obra i us transformi completament en ell, que és la finalitat última de la vida contemplativa;⁸⁶ i que les vostres comunitats o fraternitats siguin veritables escoles de contemplació i pregària.

83 Cf. *Salutació després de la Santa Missa per als consagrats i les consagrades*, 2 de febrer de 2016: *L'Osservatore Romano*, 4 de febrer de 2016, p. 6; CEC, cc. 599-601; 1191-1192.

84 Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Vita consecrata* (25 de març de 1996), 59: AAS 88(1996), 431.

85 Congregació perals Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, Instr. *La vida fraterna en comunitat. Congregavit nos in unum Christi amor* (2 de febrer de 1994), 10.

86 Cf. Clara d'Assís, *III Carta a Inés de Bohemia*, 12-13; *IV Carta a Inés de Bohemia*, 15.16.

El món i l'Església us necessiten com a «fars» que il·luminen el camí dels homes i de les dones del nostre temps. Que sigui aquesta la vostra profecia. La vostra opció no és la fugida del món per por, com pensen alguns. Vosaltres seguïu estant en el món, sense ser del món (cf. Jn 18,19) i, encara que estigüeu separades del món, per mitjà de signes que expressen la vostra pertinença a Crist, no cesseu d'intercedir constantment per la humanitat, presentant al Senyor els seus temors i les seves esperances, els seus goigs i els seus sofriments.⁸⁷

No ens priveu d'aquesta vostra participació en la construcció d'un món més humà i per tant més evangèlic. Unides a Déu, escolteu el clam dels vostres germans i germanes (cf. Ex 3,7; Jr 5,4) que són víctimes de la «cultura del rebuig»,⁸⁸ o que necessiten senzillament de la llum de l'Evangel·li. Exerciteu-vos en l'art d'escoltar, «que és més que sentir»,⁸⁹ i practiqueu l'«espiritualitat de l'hospitalitat», acollint en el vostre cor i portant la vostra pregària allò que concerneix a l'home creat a imatge i semblança de Déu (cf. Gn 1,26). Com he escrit en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, «intercedir no ens aparta de la veritable contemplació, perquè la contemplació que deixa fora als altres és un engany».⁹⁰

D'aquesta manera, el vostre testimoni serà un complement necessari del que els contemplatius en el cor del món donen testimoni de l'Evangel·li, romanent totalment immersos en les realitats i en la construcció de la ciutat terrena.

37. Estimades germanes contemplatives, sabeu bé que la vostra forma de vida consagrada, com totes les altres, «és do per a l'Església, neix en l'Església, creix en l'Església, està tota orientada cap a l'Església».⁹¹ Viviu, doncs, en profunda comunió amb l'Església per a ser en ella viva prolongació del misteri de Maria verge, esposa i mare, que acull i guarda la Paraula pera retornar-la al món, contribuint així que Crist neixi i creixi en el cor dels homes assedegats, encara que sovint de manera inconscient, d'Aquell que és «camí, veritat i vida» (Jn 14,6). Com Maria, sigueu també vosaltres «escala» per la qual Déu baixa pera trobar l'home i l'home puja per a trobar Déu i contemplar el seu rostre en el rostre de Crist.

87 Cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, 4.

88 Francesc, Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013), 53: AAS105 (2013), 1042; cf. *ibíd.* 187ss: AAS 105 (2013), 1098ss.

89 *Ibíd.*, 171: AAS 105 (2013), 1091.

90 *Ibíd.*, 281: AAS 105 (2013), 1133.26.

91 J. M. Bergoglio, *Intervenció del 13 d'octubre de 1994 en el Sínode dels Bisbes sobre la vida consagrada u la seva missió en l'Església i en el món* (a: «Vida Religiosa» 115, n. 7, juliol-setembre 2013).

Conclusió dispositiva

A la llum del que s'ha considerat fins aquí, dispo i estableixo el següent:

Art. 1. Conforme al c. 20 del CIC i després d'haver considerat amb molta atenció els 37 articles que precedeixen, per la promulgació i publicació d'aquesta Constitució Apostòlica *Vultum Dei quaerere* queden derogats:

1. Els cànons del CIC que, en part, resultin directament contraris a qualsevol article de la present Constitució;
2. i, més en particular, els articles dispositiu-normatius:
 - de la Constitució Apostòlica *Sponsa Christide* Pius XII de 1950: *Es-tatuta generalia Monialium*;
 - de la Instrucció *Inter praeclara* de la Sagrada Congregació de Religiosos;
 - de la Instrucció *Verbi Sponsa*, de la CIVCSVA, 13 de maig de 1999, sobre la vida contemplativa i la clausura de les monges.

Art. 2 §1. Aquesta Constitució es dirigeix a la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica i als monestirs femenins de vida contemplativa o integralment contemplativa, federats o no federats.

§2. Són matèries regulades per aquesta Constitució Apostòlica les enumerades a dalt en el n. 12 i desenvolupades en els números 13-35.

§3. La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica —en cas que sigui necessari d'acord amb la Congregació per a les Esglésies Orientals o la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles— reglamentarà les diferents modalitats d'actuació d'aquestes normes constitutives, segons les diverses tradicions monàstiques i tenint en compte les diferents famílies carismàtiques.

Art. 3 §1. Que cada monestir cuidi amb particular atenció, per mitjà d'oportunes estructures, l'elaboració del projecte de vida comunitària, la formació permanent, que és com l'*humus* de cadascuna de les etapes de la formació, ja a partir de la inicial.

§2. Amb la finalitat d'assegurar una adequada formació permanent, que les federacions promoguin la col·laboració entre els monestirs per mitjà d'intercanvi de material formatiu i l'ús de mitjans de comunicació digital, salvaguardant sempre la necessària discreció.

§3. Que a més de la cura en escollir les germanes cridades com a formadores a acompanyar les candidates pel camí de la maduresa personal,

cadascun dels monestirs i les federacions promoguin la formació de les formadores i de les seves col·laboradores.

§4. Les germanes cridades a exercir el delicat servei de la formació poden, *servatis de iure servandis*, participar en cursos específics de formació encara que sigui fora del seu monestir, mantenint un clima adequat i coherent amb les exigències del propi carisma. La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica promulgarà referent a això normes particulars.

§5. Els monestirs prestaran especial atenció al discerniment espiritual i vocacional, asseguraran a les candidates un acompanyament personalitzat i promouran itineraris formatius adequats, considerant sempre que cal reservar un ampli espai de temps a la formació inicial.

§6. Encara que la constitució de comunitats internacionals i multiculturalis posi de manifest la universalitat del carisma, cal evitar de manera absoluta el reclutament de candidates d'altres Països amb l'única finalitat de salvaguardar la supervivència del monestir. Que s'elaborin criteris per assegurar que això es compleixi.

§7. Per assegurar una formació de qualitat, segons les circumstàncies, que es promoguin cases de formació inicial comunes entre diversos monestirs.

Art. 4 §1. Considerant que la pregària és el cor de la vida contemplativa, que cada monestir verifiqui el ritme de la pròpia jornada per avaluar si el Senyor n'és el centre.

§2. S'avaluaran les celebracions comunitàries, preguntant-se si són realment una trobada viva amb el Senyor.

Art. 5 §1. Per la importància que la *lectio divina* revesteix, que cada monestir estableixi temps i modalitats oportunes per aquesta exigència de lectura/escolta, *ruminatio*, pregària, contemplació i posada en comú de les Sagrades Escripures.

§2. Considerant que compartir l'experiència transformant de la Paraula amb els preveres, els diaques, els altres consagrats i els laics és expressió de veritable comunió eclesial, cada monestir veurà quines poden ser les modalitats d'aquesta irradiació espiritual *ad extra*.

Art. 6 §1. En l'elaboració del projecte comunitari i fratern, a més de la preparació amb cura de la celebració eucarística, que cada monestir prevegi temps convenientes d'adoració eucarística, oferint també als fidels de l'Església local la possibilitat de participar-hi.

§2. Que es cuidi en particular l'elecció de capellans, confessors i directors espirituals, considerant l'especificitat del carisma propi i les exigències de la vida fraterna en comunitat.

Art. 7 §1. Que les que són cridades a exercir el ministeri de l'autoritat, a més de cuidar de la seva pròpia formació, siguin guiades per un real esperit de fraternitat i de servei, per afavorir un clima joiós de llibertat i de responsabilitat pera promoure el discerniment personal i comunitari i la comunicació en la veritat d'allò que es fa, es pensa i se sent.

§2. Que el projecte comunitari aculli de grat i encoratgi l'intercanvi de dons humans i espirituals de cada germana, per al mutu enriquiment i el progrés de la fraternitat.

Art. 8 §1. A l'autonomia jurídica ha de correspondre una real autonomia de vida, la qual cosa significa: un número encara que mínim de germanes, sempre que la majoria no sigui d'avançada edat; la necessària vitalitat a l'hora de viure i transmetre el carisma; la capacitat real de formació i de govern; la dignitat i la qualitat de la vida litúrgica, fraterna i espiritual; el significat i la inserció en l'Església local; la possibilitat de subsistència; una convenient estructura de l'edifici monàstic. Aquests criteris han de considerar-se en la seva globalitat i en una visió de conjunt.

§2. Quan no subsisteixin els requisits per a una real autonomia d'un monestir, la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica estudiarà l'oportunitat de constituir una comissió *ad hoc* formada per l'Ordinari, pel President de la federació, per l'Assistent federal i per l'Abadessa o Priora del monestir. En tot cas, que aquesta intervenció tingui com a finalitat actuar un procés d'acompanyament per a revitalitzar el monestir, o pera encaminar-lo cap al tancament.

§3. Aquest procés podria preveure també l'afiliació a un altre monestir o confiar-lo a la Presidenta de la federació, si el monestir és federat, amb el seu Consell. En tot cas, la decisió última correspon a la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

Art. 9 §1. En principi, tots els monestirs han de formar part d'una federació. Si per raons especials un monestir no pogués ser federat, amb el vot del capítol, que es demani permís a la Santa Seu, a la qual correspon realitzar l'oportú discerniment, per a consentir al monestir no pertànyer a una federació.

§2. Les federacions podran configurar-se no tant i no només segons un criteri geogràfic, sinó d'afinitats d'esperit i tradicions. Les modalitats referents a això seran indicades per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

§3. Es garantirà, així mateix, l'ajuda en la formació i en les necessitats concretes per mitjà d'intercanvis de monges i la posada en comú de béns materials, segons com disposi la Congregació per als Instituts de

Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, que a més establirà les competències de la Presidenta i del Consell de Federació.

§4. S'afavorirà l'associació, també jurídica, dels monestirs amb l'Orde masculina corresponent. S'afavoriran també les Confederacions i la constitució de Comissions internacionals de diverses Ordes, amb estatuts aprovats per la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

Art. 10 §1. Després d'un seriós discerniment, i respectant la pròpia tradició i el que exigeixen les Constitucions, que cada monestir demani a la Santa Seu quina forma de clausura vol abraçar, si és que demana una forma diversa a la que té vigor.

§2. Una vegada s'ha optat per una de les formes de clausura previstes, i que aquesta hagi estat aprovada, que cada monestir s'esmerci en seguir-la i visqui segons el que comporta.

Art. 11 §1. Encara que algunes comunitats monàstiques poden tenir rendes, segons el dret propi, no obstant això no s'eximeixen del deure de treballar.

§2. Per a les comunitats dedicades a la contemplació, que el fruit del treball no sigui només per assegurar un manteniment digne, sinó que també i en la mesura del possible tinguin com a finalitat socórrer les necessitats dels pobres i dels monestirs necessitats.

Art. 12. Que el ritme quotidià de cada monestir prevegi oportuns moments de silenci, per afavorir el clima de pregària i de contemplació.

Art. 13. Que cada monestir prevegi en el seu projecte comunitari els mitjans idonis pels quals s'expressa el compromís ascètic de la vida monàstica, perquè sigui més profètica i creïble.

Disposició final

Art. 14 §1. La Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica promulgarà una nova Instrucció sobre les matèries considerades en el n.12, i ho farà segons l'esperit i les normes d'aquesta Constitució Apostòlica.

§2. Els articles de les Constitucions o Regles de cadascun dels Instituts, un cop s'hagin adaptat a les noves disposicions, hauran de sotmetre's a l'aprovació de la Santa Seu.

*Donat a Roma, prop de Sant Pere,
el dia 29 de juny, solemnitat dels Sants Pere i Pau,
de l'any 2016, quart del meu pontificat.*

Franciscus

Vida Diocesana

L'Any de la Misericòrdia en dos minuts

Ahores d'ara molts de vosaltres ja sabeu que aquest any el Papa Francesc ens va cridar a celebrar l'Any de la Misericòrdia. Tenim moltes oportunitats per aprofundir en la meravella del do de la Misericòrdia. I des de la Delegació de Comunicació del Bisbat de Lleida volem aportar el nostre granet de sorra. Ho farem amb un conjunt de vídeos, àgils, testimonials i amables, de dos minuts que seran penjats a la web del Bisbat cada divendres. Amb aquests vídeos volem explicar 'L'Any de la Misericòrdia en 2 minuts'.

Per això comptarem amb la col·laboració de l'empresa Gescola, que ens fa el manteniment de la web, que ens prepararà un bàner situat

a l'esquerra de la web, on anirem posant tots els vídeos, materials i notícies relacionades. També hi han col·laborat amb nosaltres Maria Eulàlia Muntané, en l'il·lustració de la careta dels vídeos, i Albert Vilella amb la música. A partir de divendres 1 d'abril podrem aprofundir cada setmana en la Misericòrdia amb aquests vídeos.

Es dividiran en quatre blocs. En un primer aprofundirem en l'Any de la Misericòrdia i serà el bisbe Salvador qui ens obrirà aquest espai. Després reflexionarem sobre les obres de misericòrdia corporals i les espirituals, per acabar amb un seguit de reflexions sobre la misericòrdia i la societat.

«Volem fer visibles els invisibles, com va fer Jesús»

Més de 170 alumnes de deu escoles cristianes del Bisbat de Lleida van participar

el divendres 1 d'abril en la trobada Intercentres en la que van redactar un manifest sobre els valors a desen-

volupar per a promoure una societat acollidora. Al costat del monument al Liceu Escolar alumnes de sisè de primària i de primer d'ESO van fer dibuixos a terra sobre els valors que han treballat durant setmanes amb l'ajuda de la Paràbola del Bon Samarità com a referent d'una cultura i d'una ètica de l'acollida. Els escolars han treballat l'acollida en un context d'exclusió com el que estan vivint infants i famílies refugiades que fugen de la guerra i de la misèria a les portes d'Europa, sense poder-hi entrar.

Sota el lema de la trobada 'Acollidors: A... A... A... I tu què?' (A d'Acollir, A d'Acceptar, A d'Ajudar) els escolars van reflexionar sobre valors com: Escoltar, Donar, Acompanyar, Dialogar, Compartir, Estimar, Aturar-se, Servir, Apropar-se i Confiar.

Al manifest final els escolars es van comprometre a "escoltar i ajudar a aquells que més ho necessiten". Van destacar que "creiem que estar

en un col·legi és un privilegi" i per això es van comprometre a "ser receptius i atents a les persones que se senten soles, les que necessiten ajuda". Tanmateix van recordar que "avui en dia sovint oblidem que dialogar suposa escoltar l'altre". En relació amb el món que els envolta els escolars van manifestar que "veiem persones del nostre entorn que necessiten ajuda perquè se senten marginades" i van comprometre's "a no mostrar-se indiferents, no passar de llarg".

També van concloure que "veiem molta gent que necessita ajuda (refugiats, pobres) i volem fer visibles als invisibles tal com ho va fer Jesús". I per això van apostar per "servir als més febles, vulnerables, a totes aquelles persones que actualment la nostra societat rebutja". I la forma de fer-ho és "apropar-se" a ells, segons els participants. Per acabar el manifest els escolars van comprometre's a "rectificar els nostres errors i confiar en Jesús. Ell ens ajudarà a crear un món millor".

L'exhortació apostòlica 'L'Alegria de l'Amor'

Aquest matí a l'Aula Joan Pau II de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, s'ha presentat l'Exhortació Apostòlica Postsinodal del Papa Francesc sobre l'amor a la família titulada 'Amoris laetitia' (L'alegria de l'amor').

La principal novetat de l'Exhortació és una actitud d'acompanyament. El Papa Francesc accentua

la necessitat de què l'Església i els seus ministres (bisbes, preveres, etc) estiguin a prop de les persones sense importar la situació en la qual es troben. L'Exhortació Apostòlica aposta per comprendre, acompanyar, integrar i tenir els braços oberts.

El Sant Pare destaca a la introducció que els lectors de l'exhortació han de prestar atenció a allò que més

correspon a les seves necessitats específiques. De fet, es tracta d'una exhortació apostòlica concreta, en la que el Papa Francesc entra simplement però profunda en les realitats quotidianes de la vida familiar.

El discerniment és recurrent en tot el document. És un esforç constant per obrir-se a la Paraula de Déu que il·lumina la realitat concreta de la vida quotidiana. El Papa Francesc demana als pastors i als fidels a discernir curosament cada situació concreta. El discerniment mai ha de separar-se de les exigències de veritat i caritat de l'Evangeli ni dels ensenyaments ni de la tradició de l'Església.

'L'Amoris laetitia' aborda el paper dels divorciats en l'Església. El Papa Francesc vol que sàpiguen i sentin que són part de l'Església, que no estan excomunicats. Un concepte clau de l'Exhortació és la integració. Els pastors han de fer tot allò possible per ajudar a les persones en aquestes situacions a involucrar-se

en la vida de comunitat. 'L'Amoris laetitia' reitera que l'ensenyament de l'Església continua sent clar: el matrimoni és entre un home i una dona i les unions homosexuals no poden equipar-se al matrimoni cristià.

L'Exhortació Apostòlica no és una llista de regles o de condemnes sinó una crida a l'acceptació i a l'acompanyament, a la participació i a la integració. "El camí de l'Església és el de no condemnar a ningú per sempre i difondre la misericòrdia de Déu a totes les persones que la demanen amb el cor sincer". (AL 296).

El repte més gran de l'Exhortació Apostòlica és que es llegeixi sense presses i es posi en pràctica. 'L'Amoris Laetitia' formula propostes a l'Església i als seus pastors perquè canviïn el seu enfocament respecte a la família: per acompanyar-la, per integrar-la, per mantenir-se a prop de qualsevol persona que hagi patit els efectes de l'amor ferit.

Trobada del Clergat a Vic

El bisbe Salvador i una trentena de preveres i diaques de la nostra diòcesi van participar el dilluns dia 11 d'abril, en el marc de l'Any de la Misericòrdia i de la commemoració del centenari de la mort del Venerable Dr. Josep Torras i Bages, a la Jornada Interdiocesana del Clergat a Vic.

Presidits pel cardenal Beniamino Stella, Prefecte de la Congregació per al Clergat. Hi van assistir

tots els bisbes de la CET, així com alguns bisbes emèrits, els bisbes auxiliars de Barcelona i Terrassa, l'abat de Poblet, Octavi Vilà, el prior de Montserrat, Ignasi M. Fossas, i més de 450 preveres i diaques de tot Catalunya.

El primer acte de la Jornada es va celebrar al teatre l'Atlàntida amb la salutació als presents del bisbe de Vic, Romà Casanova i tot seguit, l'arquebisbe de Tarragona, Jaume

Pujol va lloar la figura del Venerable Dr. Torras i Bages, del qual va dir que forma part del repertori de santedat de l'Església a Catalunya; així mateix, va subratllar que aquesta trobada interdiocesana del clergat català s'emmarca en l'Any Jubilar de la Misericòrdia convocat pel Papa Francesc. Després es va estrenar un vídeo biogràfic sobre Torras i Bages (Les Cabanyes 1846 - Vic 1916).

L'arquebisbe de Barcelona va presentar el cardenal Beniamino Stella, que havia estat nunci apostòlic a Cuba i Colòmbia, abans que el Papa Francesc li encarregués la Congregació per al Clergat. El cardenal Stella, tot fent-se ressò de les catequesis i les homilies del Papa, va destacar la importància dels preveres com a anunciadors de la misericòrdia de Déu, recordant la bellesa del seu primer encontre amb Jesús, que ha estat misericordiós amb ells i els ha escollit perquè, al seu torn, siguin missatgers d'aquesta misericòrdia, en el servei ministerial de cada dia i molt especialment en la celebració del sagrament de la reconciliació. El cardenal va dir també que la misericòrdia de Déu s'ha d'anunciar explícitament en les homilies, en la catequesi, a l'escola, en els mitjans de comunicació i en la pròpia vida. I així mateix va exaltar la fraternitat, que s'origina en els sagraments, com a signe creïble de comunió entre nosaltres i d'anunci de l'amor i la misericòrdia inexhauribles de Déu.

L'Eucaristia es va celebrar a la catedral de sant Pere, presidida també pel cardenal Stella i conce-

lebrada pels assistents a la jornada. En la salutació inicial, el bisbe de Vic va dir que "el Dr. Torras i Bages és un exemple de comunió amb el Papa, de la romanitat que sempre ha expressat l'Església a Catalunya, i que la presència conjunta de l'episcopat català en l'acte d'avui és un reconeixement al seu servei heroic a l'Església, a la seva gran generositat amb els necessitats i a la capacitat de diàleg amb la cultura del seu temps". Mons. Casanova va afirmar també que la fama de santedat del bisbe Torras continua viva i va expressar el desig que ben aviat pugui ser canonitzat. En l'homilia, el cardenal Stella va ponderar el servei generós que bisbes, preveres i diaques fan al poble de Déu amb l'anunci de l'Evangeli, la celebració dels sagraments i la pràctica de la caritat i de les obres de misericòrdia i els va animar a vèncer rutines i debilitats per ser signe cada dia més lluminós de la presència del Senyor entre nosaltres.

El dinar de germanor dels participants al Recinte Firal El Sucre va concloure la jornada. Aquesta trobada del clergat català es va celebrar en continuïtat amb d'altres, també convocades pels bisbes de la CET: l'any 2013, a Poblet, amb motiu de l'Any de la Fe; l'any 2010, a Mataró, amb motiu de l'Any Jubilar de Sant Joan Maria Vianney i de la beatificació del Dr. Josep Samsó; la del 2009, a Tarragona, coincidint amb els 1.750 anys del martiri del bisbe Fructuós i els diaques Auguri i Eulogi; el 2002, a Vic, coincidint amb

l'any dedicat a Mn. Cinto Verdaguer; el 2000, a Montserrat, amb motiu del Jubileu de l'Any Sant; el 1996, també a Montserrat, amb motiu del 150 aniversari del naixement del

Dr. Torras i Bages i com a acció de gràcies per la celebració del Concili Provincial Tarraconense i el 1992, a Poblet, en el IX Centenari de la restauració de la Seu de Tarragona.

Mossén Ramon Prat clou el cicle sobre l'Autenticitat

El teòleg i vicari general de la diòcesi de Lleida, Ramon Prat va tancar el passat 7 d'abril el cicle 'L'Autenticitat' organitzat per l'IREL amb la conferència 'La revolució silenciosa de l'Autenticitat'. Mossèn Prat va començar la seva xerrada alertant dels quatre reptes que desafien el camí cap a l'autenticitat.

El primer és l'elaboració interior del fracàs i de l'èxit. «Pobre de qui té un èxit i s'ho creu», va dir el vicari general. El segon repte són els rumors i en aquest sentit va demanar «jutjar els fets i no les persones». El tercer repte és, segons Mossèn Prat, aprendre a fer un bon ús del petit poder que tenim tots. I ho va definir d'una manera molt il·lustrativa amb la frase "Si vols saber com és *fulanet* dona-li un despatxet". I per últim, el quart repte és «l'articulació

de la indignació davant de la falta d'autenticitat i l'admiració davant dels testimonis humils de l'autenticitat». En aquest sentit mossèn Prat va reivindicar «un moviment d'admirats davant la vida».

En aquesta recerca mossèn Prat va apostar per l'autenticitat personal que va definir "com a l'harmonia i l'exploració del misteri interior". Va afegir que "a la vida real hi ha moments de cel".

Amb aquesta conferència l'IREL, en col·laboració amb la Universitat de Lleida, la Fundació Joan Maragall i l'Institut d'Estudis Ilerdencs, va tancar el cicle sobre 'L'Autenticitat'. L'any que ve l'IREL celebrarà el 25è aniversari d'aquest cicle de conferències abordant 'La Celebració'.

Les entitats cristianes d'acció social treballen en xarxa

Més de 70 persones van participar el passat disabte al matí a la sisena Jornada Anual de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social del Bisbat de Lleida amb el títol

'Misericòrdia: somni i realitat'. Els participants han reflexionat sobre com treballen l'acolliment, l'acompanyament, la reflexió i la formació i la denúncia en les entitats que formen part d'aquesta xarxa. Els ob-

jectius de la jornada eren reflexionar i oferir propostes, en aquest any extraordinari dedicat a la Misericòrdia, des de la mirada cristiana envers les persones en situació de vulnerabilitat i exclusió social.

La jornada ha començat amb una pregària i amb unes paraules del vicari general de la diòcesi Ramon Prat. A continuació els participants s'han dividit en quatre tallers. El grup que ha treballat l'acolliment ha demanat que les entitats desenvolupin espais perquè els voluntaris s'hi sentin com a casa seva des del primer dia.

Per la seva banda, els participants al taller sobre l'acompanyament han destacat la necessitat de què tots els voluntaris se sentin acompanyats i de crear ambients humanitzadors. El grup de recerca

i formació ha reflexionat sobre la gratuïtat a partir del passatge bíblic de Marta i Maria. Per últim, els assistents al taller sobre la denúncia han destacat que cal denunciar situacions injustes en xarxa i no quedar-se en la part assistencial sinó anar cap a l'empoderament de les persones més desfavorides.

La jornada ha finalitzat amb unes paraules del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, que ha agrait “els esforços dels membres de la xarxa”. El bisbe Salvador ha demanat als assistents “no oblidar mai la nostra sensibilitat cristiana” i apostar per l'acolliment perquè “l'altre se senti estimat”. El bisbe Salvador va posar com a exemple de gest de denúncia la visita que va fer el Papa Francesc als camps de refugiats de Grècia.

La Diòcesi celebra la festivitat de Montserrat

Lleida, Casteldans i Sarroca són algunes de les localitats de la diòcesi que van honorar la verge de Montserrat el dia 27 d'abril. A més a més, mig centenar de lleidatans, amb el bisbe Salvador al capdavant, van assistir a la vetlla de la Mare de Déu a Montserrat el 26 d'abril.

L'acte central del dia fou la solemne concelebració Eucarística a la catedral presidida per primera vegada des de la seva arribada a la

diòcesi pel bisbe de Lleida Salvador Giménez Valls, a la qual assistí el paer en cap Àngel Ros, acompanyat per diversos regidors.

En la seva primera homilia de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, el bisbe Salvador convidà a confreres i fidels a no perdre aquest costum d'honorar a la Mare de Déu: “No us oblideu de transmetre aquesta tradició i devoció, perquè quan estem prop de Maria estem prop de Crist”.

Finalitzada la celebració, el bisbe de Lleida amb els concelebrants i les autoritats es van traslladar fins a l'altar de la Moreneta per pregar i pujar al cambril per venerar la seva imatge. Mentrestant, el Petit Cor de la Catedral de Lleida, que solemnitza la celebració, acompanyat per les veus dels fidels, va cantar el popular Virolai.

Cal destacar que unes 6.000 persones van passar durant tot el dia per la Catedral de Lleida, per tal de venerar en el seu cambril a la Mare de Déu de Montserrat. Els fidels i devots que la van visitar també van encendre 2.000 ciris. Així doncs, va ser constant el degoteig de persones que van fer la seva ofrena a la Moreneta.

El actes en honor de la Patrona de Catalunya han estat organitzats per la Confraria de Montserrat de Lleida, que enguany commemora el 135 aniversari de la seva fundació, juntament amb els també 135 de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a Patrona de Catalunya i els 70 de la refundació de la Confraria. Per aquets motiu s'ha celebrat un Tridu solemne, amb la participació dels abats de Montserrat i Poblet.

Els actes commemoratius tindran continuïtat durant tot l'any. La primera activitat programada serà la LXIX Romeria a Montserrat, prevista pel 7 al 14 de juliol, on el diumenge 10 de juliol se celebrarà el *Dia de Lleida a Montserrat*, amb la participació de la Confraria en la

Missa conventual que serà presidida pel bisbe de Lleida Salvador Giménez Valls, amb la tradicional ofrena de fruita de Lleida a la Patrona de Catalunya.

Uns 600 alumnes porten flors a la parròquia de Montserrat

La parròquia de Montserrat de Lleida també es va guarnir de festa per celebrar un dels dies més importants de l'any. Uns 600 alumnes de diferents escoles van fer l'ofrena floral a la Mare de Déu. L'acte central del dia va ser la Missa solemne a les 19 hores presidida pel Vicari General, Mn. Ramon Prat i concelebrada pel Father Tony Churchill, Pare Justin Sign i Mn. Manel Mercadé.

Castelldans celebra el tradicional Aplec en honor a la Moreneta

El poble de Castelldans a la comarca de les Garrigues, va celebrar el matí del diumenge 24 d'abril el tradicional Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Montserrat. L'acte central va ser l'ofrena de flors a la imatge de la Moreneta, a càrrec dels infants vestits de "catalanets" que van dipositar les seves flors als peus de la imatge. Tot seguit es va celebrar l'Eucaristia a l'esplanada de l'ermita, presidida pel rector del poble Mn. Santiago Mataix i solemnitzada per la Coral l'Olivera de Castelldans, que va cantar la Missa de la Coronació de la Mare de Déu de Montserrat. L'Aplec va concloure amb una ballada de sardanes, abans de passar al dinar de germanor a l'ombra de l'ermita.

Sarroca honora la Patrona de Catalunya el 24 d'abril

La missa de la parròquia de Sarroca del 24 d'abril va ser oficiada pel rector del poble, Mn. Josep Maria Santamaria, en honor a la verge de Montserrat i tothom qui va voler va fer una ofrena de flors a la Moreneta. El cant del Virolai va tancar l'eucaristia del V diumenge de Pasqua.

Representació lleidatana a la vetlla de Montserrat

Mig centenar de lleidatans, amb el bisbe Salvador al capdavant, van assistir la nit del 26 d'abril a la multitudinària vetlla de la Mare de Déu a Montserrat. Un autocar va sortir a les cinc de la tarda del Camp d'Esports per començar el recorregut fins a la muntanya de Montserrat on a les 10 del vespre va començar la vetlla que fou presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella.

El concurs de Narracions de FRATER portarà el nom de Mn. Martí Sandiumenge

La propera convocatòria del Concurs de Narracions FRATER, que convoca anyalment la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat de Lleida, portarà el nom de Mn, Martí Sandiumenge, en recordança i homenatge a qui fou consiliari d'aquest moviment i alhora impulsor del Concurs Literari, traspasat el 9 setembre de 2015.

L'anunci es feu... en el decurs de l'acte de lliurament de Premis atorgats en la XXXV edició del Concurs, que tingué lloc en el decurs del Dinar Literari i de germanor que tot commemorant Sant Jordi, es feu el passat 30 d'abril, a l'Acadèmia Mariana de Lleida, presidit per la presidenta de la Frater Dolores Hidalgo, acompanyada per diversos regidors de la Paeria i membres del jurat

El **Primer Premi, en la categoria adults**, dotat amb 400 euros i placa de reconeixement, fou pel periodista gironí, exdirector del Diari de Girona i actualment membre de l'equip de premsa de MCS del bisbat de Girona, **Josep Víctor Gay Frias**. El periodista que compta en el seu haver amb el Premi de Periodisme Ramon Barnils i ha estat premiat en altres edicions del Concurs de Narracions Frater. En aquesta ocasió el Jurat l'ha premiat per l'obra: *"Un accident, una transfusió, un judici i un bateig"*.

Josep Víctor Gay, agrai el Premi i encoratjà a la Frater a continuar convocant-lo: *"És una bona iniciativa literària i solidaria, a la que cal donar suport"*. Tanmateix llegí una carta que havia portat personalment

de la Frater de Girona, amb paraules d'encoratjament i felicitació pels companys de la Frater de Lleida.

El **Segon Premi** en la secció d'adults (300 € i placa), fou per **Albert Guiu Bagés**, professor de Castellà de Gandesa, per l'obra: *“Una Sardana d'amor que l'Alzheimer no pot esborrar”*.

Pel que fa a la **Secció de juvenils**, el Jurat atorgà el Primer Premi (200 € i placa) a **Júlia Fernández Solé**, per l'obra *“La lluna tot ho sap”*. Mentre que el Segon Premi (100 € i placa), fou per **Maria Casulleras Pena**, per l'obra *“Dues vides complicades”*, totes dues alumnes de l'Institut de Pons.

En el moment dels parlaments i en nom dels jurats del Concurs, va intervenir Jordi Curcó que justificà la decisió què el Premi porti el nom de Mn. Martí Sandiumenge: *“Ell portava en el seu cor la Frater i aquest concurs de Narracions i feia el que podia per donar-lo a conèixer i patia per la seva continuïtat. Que porti a partir d'ara el seu nom com a memorial, ha estat una decisió que s'ha pres per unanimitat del Jurat del Concurs i de la Frater, amb la complicitat de la seva família. Tots hem estat d'acord, doncs s'ha vist que era és just fer-ho i alhora necessari per garantir la continuïtat del Concurs”*.

La presidenta de Frater Mª Dolores Hidalgo, en la seva intervenció per tancar l'acte felicità als guardonats i agraià als membres dels

Jurats del Concurs i a tots, el treball i esforç que fan possible any rere any la seva convocatòria. Alhora, amb paraules emocionades, recordà el suport que sempre va donar a l'entitat Mn. Martí Sandiumenge com a consiliari: *“Ens va estimar molt i nosaltres a ell”* digué, tot reconeixent l'encert de la iniciativa de donar el seu nom al Concurs de Narracions: *“Serà també una bona oportunitat per recordar-lo sempre. Mn. Sandiumenge es mereix això i molt més”*, digué.

Tanmateix, els regidors presents a l'acte van sumar-se a aquestes paraules reconeixent la tasca de la Frater en el món de les persones amb discapacitat, alhora que van anunciar que presentaran a l'Ajuntament de Lleida una resolució conjunta per a què l'entitat rebi la Placa de la Paeria a la Solidaritat, en reconeixement als gairebé 50 anys de la seva existència i als XXV del Concurs de Narracions.

L'acte de lliurament de Premis va estar precedit de la celebració de l'Eucaristia a l'Oratori de la Patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia oficiada per Mn. Josep M Santamaria, on es pregà per Mn. Martí Sandiumenge i també es recordà al carmelita P. Pere Martorell, traspasat l'agost de 2015, que fou del primers consiliaris qui inicià les primeres convocatòries del Concurs de Narracions Frater, en el que han estat premiats uns 150 treballs, en les seves 25 edicions.

El Bisbat de Lleida digitalitza un centenar de vídeos que mostren la història de la diòcesi

El Bisbat de Lleida es troba en la recta final del procés de digitalització de 104 vídeos que mostren la història recent de la diòcesi, des de 1988 al 2001. La majoria dels vídeos van ser gravats en format analògic en l'etapa de mossèn Jaume Montaña, delegat de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi durant 31 anys, traspasat fa uns mesos. Juntament amb un voluntari, Mossèn Montaña, gravava imatges que després eren utilitzades pel programa 'Signes dels Temps' de TV3.

Es tracta de vídeos que recorren la vida de la diòcesi i que mostren assemblees diocesanes, trobades de joves i celebracions litúrgiques, entre altres activitats. Entre d'altres destaquen: el comiat al Bisbe Ramon Malla (1999) i la presa de possessió del bisbe Ciuraneta. En l'actualitat s'han digitalitzat 94 vídeos que ja estan penjats en un servidor d'internet.

Els mesos vinents, quan culmini el procés, tots els vídeos estaran disponibles a la web del Bisbat de Lleida.

Amb motiu de la 50a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, us volem recordar la feina que s'ha fet a la Delegació de Comunicació del Bisbat de Lleida durant el darrer any. Precisament, la web del Bisbat de Lleida ha rebut durant el darrer any 140.734 visites, unes 400 diàries. A més, la Delegació de

Mitjans de Comunicació del Bisbat de Lleida ha editat 2.857 exemplars setmanals del Full Dominical durant el darrer any.

També s'hi han produït 50 edicions del programa de ràdio 'De Bat a Bat al Bisbat de Lleida' que es difon per diverses emissores de la província. A més, s'han penjat a internet 48 vídeos produïts per la Delegació de Mitjans de Comunicació. Hem donat un nou impuls al Butlletí Digital de Notícies del qual s'han fet 27 números. Ara mateix el reben cada quinze dies 986 persones (881 en català i 105 en castellà). També som presents a les xarxes socials on tenim 449 seguidors al Facebook i 627 al Twitter.

Aquest any coincidint amb l'Any de la Misericòrdia s'està portant a terme la iniciativa 'L'Any de la Misericòrdia en 2 minuts' que es tracta de realitzar petits vídeos, àgils, testimonials, de dos minuts de durada per aprofundir en aquesta matèria i que es penjen cada setmana a la web.

En l'actualitat uns quaranta voluntaris col·laboren amb la delegació de Mitjans de Comunicació del Bisbat de Lleida. El Bisbat de Lleida ha celebrat avui el tradicional esmorzar / roda de premsa amb els mitjans de comunicació de Lleida en motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

Medalla de la Paeria al pare Joan Suñol i a Mn. Joan Mora

El pare Joan Suñol, com a president de la Fundació Arrels Sant Ignasi, i Mn. Joan Mora com a màxim responsable de la Fundació Jericó, van rebre el 6 i 7 de maig respectivament la medalla a la solidaritat de la Paeria.

L'acte solemne de lliurament de les plaques i medalles d'aquest any que l'Ajuntament de Lleida ha concedit en reconeixement de la tasca ciutadana que desenvolupen veïns de la ciutat en el terreny de la solidaritat, la cultura, la pedagogia, els esports i la creació artística va tenir lloc al saló de Sessions de la Paeria el passat 6 de maig. En el

mateix acte també es van proclamar les pubilles de la Festa Major i Àngels Santa va llegir el pregó oficial.

El pare Suñol va rebre la medalla en aquest acte, però el pare Joan Mora, que es recupera d'una recent intervenció quirúrgica a l'hospital no va poder assistir a l'entrega d'aquest reconeixement. En el seu lloc hi va anar Mn. Joan Ramon Ezquerria, que també col·labora amb Mn. Mora amb diferents tasques a l'església del Carme i a la Fundació Jericó. Per aquest motiu, l'endemà, el dissabte 7 de maig, l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, va lliurar la medalla a Mn. Mora a l'hospital.

“Una ocasió per agrair les nostres arrels cristianes”

La Catedral de Lleida va acollir el dimecres 11 de maig la tradicional missa en honor a Sant Anastasi, patró de la ciutat. El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va presidir per primera vegada la festivitat. En la seva homilia el prelat va recordar que la festivitat era un motiu “per expressar el sentiment religiós de tota la ciutat”.

A més, va demanar a Sant Anastasi que “els cristians siguin fermes en la fe”. I va recordar que la celebració era una ocasió per “fer festa i agrair les nostres arrels cristianes”. “Jesús ens recorda a l'Evangeli que amb ell no ens pot faltar res,

no hem de tenir por de res”, va destacar el bisbe Salvador. Per acabar, el nostre pastor va recordar el recent discurs del Papa Francesc en la recollida del premi Carlemany on va criticar el paper de les autoritats europees en la crisi dels refugiats.

En aquest sentit va reclamar, com va dir el Sant Pare, que Europa, i també Lleida, necessiten apostar per la capacitat d'integració, la capacitat de diàleg i la capacitat de generació. Durant l'eucaristia, solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, es van cantar els antics goigs en lloança de Sant Anastasi. Després, va començar la

processó de Sant Anastasi per l'Eix Comercial fins a la plaça Sant Joan on es va fer la tradicional ofrena floral.

El bisbe de Lleida, acompanyat de l'alcalde, Àngel Ros, i la tinent d'alcalde i regidora de Cultura, Montse Parra, va saludar la ciutadania i la van convidar a gaudir de la

feita, fent al·lusió a la convivència i l'harmonia. El paer en cap va lliurar una reproducció de la figura de Sant Anastasi al senyor bisbe. Com és habitual, quan es van acabar les ofrenes es va traslladar la imatge del patró a l'interior de la parròquia de Sant Joan.

El rector de la parròquia de la Mercè escollit conseller general de l'Orde Mercedària

El rector de la parròquia de la Mercè de Lleida, el pare mercedari Manuel Antonio Anglés Herrero, ha estat escollit nou conseller general de l'Orde Mercedària per als sis anys vinents. Aquesta nova responsabilitat l'obligarà a deixar la parròquia de la Mercè al setembre per incorporar-se al nou Govern de l'Orde Mercedària a Roma.

El pare Manuel Antonio Anglés va ser escollit el passat 10 de maig en el marc del Capítol de l'Orde celebrat a Roma. El pare Anglés explica que "no m'esperava ser elegit" i destaca que "assumeixo el rept

amb responsabilitat i il·lusió". En el mateix capítol va ser escollit Mestre General de l'Orde, Juan Carlos Saavedra, fins ara, conseller general de la província del Perú. El Govern General de l'Orde Mercedària està format pel Mestre General i per quatre consellers generals.

A partir d'ara l'integraran el pare Manuel Antonio Anglés (per la província d'Aragó), el pare Damase Masabo (per la província de Castella), el pare Leoncio Osvaldo Vivar Martínez (província de Mèxic) i el pare Reginaldo Roberto Luiz (província del Brasil).

Una família de Puigverd de Lleida entrega documents del segle XV a l'Arxiu Diocesà

Una família de Puigverd de Lleida ha entregat un plec de documents parroquials dels segles XV, XVI i XVIII a l'Arxiu Diocesà

del Bisbat de Lleida. Entre els documents dipositats es troben protocols notariais, capitulacions matrimonials i un 'Quinque Libris' (llibre on s'ins-

crivien dels sacraments celebrats a la parròquia) que pertanyien a l'Arxiu Parroquial de Puigverd de Lleida.

L'entrega s'ha fet aquest matí a la sala de reunions del Bisbat de Lleida. A l'acte han participat el Vicari General de la diòcesi, Ramon Prat, el responsable de l'Arxiu Diocesà, mossèn Jacinto Cotonat i la família que durant els darrers anys han guardat la documentació.

El períple de la documentació comença a mitjans dels anys 70 quan es realitzen unes obres a la casa rectoral de Puigverd de Lleida. Durant les obres, els treballadors van deixar al carrer una part dels documents de l'Arxiu Parroquial (salvat de la crema de l'església de l'any 1936). Una veïna del poble ho va veure i ho va recollir. Durant un temps els va guardar a casa seva, on va elaborar un petit inventari dels documents conservats, ordenant-los pels cognoms de les famílies que ella reconeixia. Va separar els documents en dos plec; el plec més gran el va entregar a una família amb documentació que els corresponia, i l'altre els hi va donar al llavors alcalde de Puigverd de Lleida, German Bosch.

German Bosch va estudiar-los i conservar-los tota la seva vida, deixant sempre veure la documentació que guardava, i col·laborant en la seva digitalització i catalogació, realitzada l'any 2009 per uns veïns del poble. L'any 2015 en German va morir, i la seva família ha volgut acabar el projecte del seu pare i retornar, tal com ell desitjava, els documents a la parròquia de Puigverd.

En l'actualitat l'Arxiu Diocesà del Bisbat de Lleida guarda ja altres documents de l'Arxiu Parroquial de Puigverd de Lleida. També custodia documents parroquials, que tenen més de cent anys, d'un centenar de parròquies de la diòcesi. En el seu conjunt l'Arxiu està format per aproximadament 800 metres lineals de documents des del segle XV fins a l'actualitat.

El responsable de l'Arxiu Diocesà, mossèn Jacinto Cotonat, fa una crida perquè les famílies que tinguin documents parroquials en custodia les entreguin a l'Arxiu Diocesà per garantir el seu manteniment i catalogació.

Càritas Diocesana de Solsona, Urgell i Lleida denuncien la cronificació de la pobresa

Les Càritas diocesanes de Solsona, Urgell i Lleida han atès durant l'any 2015 un total de **17.095 persones**, dada que implica un 10% més respecte l'any 2014. El servei amb més demanda és el

programa d'acollida amb gairebé un terç del total de les persones que han passat per les nostres entitats (6.794 persones). A continuació hi ha el programa d'integració laboral i social on trobem diferents serveis

que treballen habilitats per tal que les persones es puguin incorporar al mercat laboral (3.793 persones).

En global, les tres Càritas detecten que s'ha produït un increment d'atenció en els col·lectius més vulnerables, famílies amb menors un 14%, persones sense llar un 12% i gent gran amb un 17% respecte l'any anterior.

Durant l'any 2015 les tres Càritas Diocesanes han entregat una mica més de mig milió d'euros, concretament **546.035 euros, en ajudes econòmiques**, és a dir, que s'han entregat directament a les famílies perquè aquestes poguessin cobrir necessitats bàsiques (aliments, subministres de la llar, lloguers, medicaments).

D'aquestes dades les tres entitats conclouen que els usuaris que s'han aproximat a les tres Càritas són persones que tenen moltes dificultats i per tant són els que estan pitjor i amb menys possibilitats de sortir-se'n de la zona d'exclusió i/o vulnerabilitat. Fa ara més de vuit anys que ens trobem en una situació de crisi i les petites millores que diuen que hi ha als mercats financers no influeixen en les vides de les famílies que atenen les tres entitats. A la vegada, observen que les situacions es **cronifiquen i s'agreugen**, "veiem els mateixos rostres any rere any" ha explicat la secretària general de Càritas Lleida, Maria José Rosell.

Per altra banda, malgrat que vivim en l'Estat del Benestar, on els drets estan reconeguts i ga-

rantits, la realitat ens mostra que **el Dret al Treball és inexistent** i que d'altres com el sanitari que sí que està reconegut, en molts casos implica una despesa econòmica que les persones ateses per Càritas no hi poden fer front, com són la compra d'uns medicaments. A partir d'aquí les tres Càritas volen oferir dos elements claus que ens poden ajudar a modificar la situació viscuda com són **l'economia social** i posar al centre de les nostres accions **a la persona**. El passat 6 de maig el Papa Francesc en el seu discurs en rebre el Premi Carlemany va dir que "calia buscar nous models econòmics més inclussius i equitatius". El Sant Pare va dir que "això implica passar d'una economia que apunta al rèdit i al benefici, basada en l'especulació i el préstec amb interès a una economia social que inverteix en les persones creant llocs de treball i qualificació".

Per altra banda demanem posar al centre de les nostres accions la persona. No mirar els números, sinó dissenyar polítiques i accions destinades a les necessitats que la persona planteja. Tota persona té capacitats i és necessari que l'acompanyem en aquest procés d'autonomia. Tota la tasca de les tres Càritas no seria possible sense la col·laboració dels **1.674 voluntaris/es** que ens donen suport.

Les Càritas diocesanes de Solsona, Urgell i Lleida han presentat aquestes dades aquest matí en una roda de premsa presidida pel bisbe

de Lleida, Salvador Giménez. També han participat la secretària general de Càritas Diocesana de Lleida, Maria José Rosell, el director de Càritas

Diocesana de Solsona, Josep Vidal i la coordinadora de programes de Càritas Diocesana d'Urgell, Marta Fortuny.

Moltes gràcies, Germanetes dels Pobres

La comunitat de les Germanetes del Pobres de Lleida amb una emotiva eucaristia el passat 27 de maig van donar per finalitzat el seu servei a la capital del Segrià després de 151 anys de presència, atenent a tantes persones grans que en la darrera etapa de la seva vida van voler ser acollides per aquesta comunitat inspirada en la santa Juana Jugan.

El bisbe Salvador amb els preveres i diaques que el van acompanyar, així com les autoritats de Lleida, monges d'altres ordres religioses, residents, familiars, benefactors, i amics les van acompanyar en aquesta eucaristia de comiat i d'acció de gràcies. També eren presents la família que es farà càrrec del servei assistencial als residents d'ara en endavant.

El pastor de la diòcesi va glossar en l'homília la figura de la santa

fundadora, així com l'esperit de servei i de confiança plena en Déu i en la Divina Providència que caracteritza la vida d'entrega generosa d'aquesta comunitat religiosa.

En acabar, i des de l'entrada a l'edifici residencial, es feu el traspàs, amb la substitució de la placa que dóna la benvinguda als visitants i la benedicció de la mateixa, acompanyada d'una breu pregària. A partir del mes de juny passarà a ser el Centre Geriàtric de Lleida.

Finalment i de forma distesa, la comunitat obsequià amb un refrigeri als que es van aplegar per aquesta celebració, on es van intercanviar paraules d'agraïment, experiències i retrobaments. La comunitat de religioses deixa definitivament Lleida el 31 de maig per anar als diferents destins que els han estat assignats en diferents geriàtrics de l'estat espanyol.

Celebració de la Festa del Corpus Christi a la Seu Vella

Desenes de fidels van acudir el diumenge a la tarda a la Seu Vella per commemorar la festivitat del Corpus Christi, la primera presidida pel bisbe Salvador.

Els actes van començar amb una missa a la Nau Central de la Seu Vella que es va omplir de persones i van tenir un paper destacat els nens i les nenes de la ciutat que aquest

any han rebut la Primera Comunió. Durant l'homília, el bisbe va donar gràcies al senyor per conservar aquesta tradició i per deixar que ho visquem amb aquesta autenticitat. També va recordar que és una festa associada amb Càritas i va destacar que “esperem que com a pedres vives puguem ajudar a tothom”. Va acabar el seu sermó amb una pregària “que Maria ens ompli el cor de tendresa i ens el obri als més necessitats”.

Aquests nens i nenes que enguany han rebut la Primera Comunió van rebre una creu en comeme-

moració d'aquesta festivitat i també van resar el Pàrenostre agafant-se les mans a l'altar.

Després de la missa es va donar pas a la processó que va passar pel Claustre i la Porta dels Apòstols fins arribar a l'esplanada de darrere l'absis on la benedicció per part del bisbe Salvador amb la Custòdia va tancar els actes del Corpus d'enguany.

Cal recordar que la col·lecta d'aquesta festa es dedica a Càritas Diocesana ja que el Corpus també és el Dia de la Caritat.

El Bisbe Salvador assenjala els compromisos de la diòcesi per als propers anys

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va establir el passat dissabte cinc compromisos per la diòcesi pels pròxims anys en la seva ponència ‘**No tingueu por... Crist és viu. La nostra Església de Lleida. Present i futur**’ que va impartir a l'Assemblea Diocesana celebrada a l'Acadèmia Mariana. Entre els compromisos va destacar l'aposta pel **Seminari i la pastoral Vocacional**. “Hem de fer l'oferta vocacional als nostres joves amb claredat, amb atreviment, amb profunda convicció de la seva bondat”, va dir el nostre Bisbe.

Els altres compromisos per als pròxims anys són demanar un **augment de col·laboració** en l'Es-

glésia a **tot batejat** a títol individual (sacerdots, religiosos i laics), una **revisió** constant de la **comunitat parroquial**, de la unitat pastoral i de l'arxiprestat, establir un disseny nou d'ajuda i **cooperació entre les parròquies**. A més, el bisbe Salvador va anunciar una **visita pastoral** a totes les parròquies, delegacions i moviments.

Unes **230** persones van participar aquell matí a l'Assemblea Diocesana del Bisbat de Lleida.

El bisbe Salvador va començar la seva ponència destacant que “com a membres de l'Església estem obligats a viure amb coherència i anunciar amb alegria l'evangeli de

Jesucrist". En aquest sentit va destacar que "una tasca ineludible de l'Església és Evangelitzar".

A continuació el Bisbe Salvador va fer una anàlisi de la nostra societat. Entre altres aspectes va lamentar la poca valoració social de la religió, l'exaltació de la llibertat, el predomini de la cultura secularitzada i la dictadura del relativisme. Per això va deixar clar que "el cristià ha de saber dir no a moltes coses. No a la idolatria dels diners, no a la injustícia, no a l'agror, no a les divisions i conflictes, no al pessimisme ni a la mundanitat espiritual".

No obstant això, també va destacar molts aspectes de la nostra cultura que afavoreixen una autèntica convivència com "la proliferació del voluntariat, la solidaritat, la preocupació ecològica, les noves tecnologies que acosten les preocupacions universals a les mateixes vides personals".

Entre els desafiaments dels cristians el bisbe Salvador va demanar una presentació convincent de l'Evangelí, la **formació permanent dels laics**, una millor **formació permanent del clergat** i el foment del treball en equip. També va demanar "claredat i **transparència en l'economia parroquial i diocesana**".

El bisbe Salvador també va destacar, com a signe d'esperança, els sacerdots amb molta dedicació i gran servei, el lliurament admirable dels diaques permanents, i la gran quantitat de laics amb gran esperit de col·laboració, destacant la figura dels **animadors de comunitat**.

També ha posat èmfasi en l'Exhortació Apostòlica "**Amoris Laetitia**" (**L'alegria de l'Amor**) com a programa diocesà per atendre la realitat de la família i la vida. També ha destacat l'actual coordinació de totes les entitats d'acció caritativa i social del Bisbat de Lleida.

En paraules del bisbe Salvador "tots els cristians tenim la gran obligació d'enfortir la nostra pròpia comunitat amb la participació activa en les seves activitats". I això es pot fer en l'àmbit parroquial **dignificant** al màxim l'àmbit de la **celebració sacramental**, fomentant els serveis **d'atenció sociocaritativa** i insistint en la corresponsabilitat de tots. I en l'àmbit diocesà el bisbe Salvador ha apostat per "prestar més atenció als **Animadors de Comunitat** que poden convertir-se en un gran suport per determinades parròquies en aspectes pastorals concrets".

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez, va tancar la seva ponència dient que "la història i la situació diocesana actual, ens permeten a tots els que formem part del Poble de Déu que camina a Lleida continuar fent present a Jesucrist amb la paraula i amb la vida i donant credibilitat a la nostra Església". A més ha afegit "no tenim por de res. Amb molta llibertat i sense vergonya. Jesucrist és present en les nostres comunitats. Ell no ens abandona mai. Ens dóna la vida i dóna pau a tothom. Crist és viu".

A continuació de la ponència del bisbe Salvador, els participants, reunits per arxiprestats, han fet

treball per grups a partir del qual han fet propostes a la ponència del bisbe Salvador. Amb aquests suggeriments el senyor bisbe redactarà

un nou document que recollirà totes les aportacions que es presentarà a l'inici del pròxim curs a la Festa de l'Enviament.

Dinar solidari per Jericó

La Fundació Jericó ha promogut un dinar solidari a la Fonda del Nastasi, en agraïment als voluntaris i proveïdors que li donen suport.

La iniciativa ha estat organitzada per TAHULL&tahull i Antonieta Marbá, aplegant unes cent quaranta persones, entre voluntaris i col·laboradors. El bisbe Salvador Giménez, el tinent d'alcalde Joan Gómez, el diputat Paco Cerdà i diversos regidors de la Paeria també s'hi han fet presents per donar suport a la tasca solidària de Jericó.

La Fundació ha estat representada per Mn. Joan Mora, Mn. Joan Ramon Ezquerra, Montse Segon, presidenta; Ramon Niubó, vicepresident, i Jaume Josa, secretari. Antoni Tahull ha fet la presentació de l'acte i ha cedit la paraula a la junta directiva de Jericó. Tot al·ludint a la paràbola del Bon Samarità que inspira la Fundació, han fet incidència en l'hostaler que continua l'atenció de l'home assaltat pels bandolers. De la mateixa manera, la Fundació necessita tots els qui vulguin implicar-se a continuar el projecte solidari iniciat per Mossèn Joan i els seus col·laboradors més directes.

Durant la sobretaula, Mossèn Joan ha presentat les autoritats que amb la seva assistència a l'acte donaven el seu suport a la Fundació Jericó. La seva presència ha estat molt celebrada, estant encara en vies de recuperació de la seva malaltia. Ha iniciat la seva intervenció agraint la medalla d'or de la ciutat que el consistori li havia concedit, i expressant la seva petitesa al costat de tots els voluntaris que en el dia a dia fan realitat el projecte solidari: "Tot funciona gràcies a ells", ha dit. "Al cor de tots els voluntaris hi ha una fibra solidària. No hi cap en el nostre llenguatge la rutina, el cansament... per nosaltres els qui estan al carrer tenen un cor que demana la nostra atenció".

Mossèn Joan s'ha referit també al moment en què van fer-se la reflexió al voltant de la realitat de les persones sense llar: "Podem donar una resposta a aquest problema? Creiem que sí. Doncs si no ho féssim pecaríem d'omissió. Aquest no és el cas dels voluntaris i proveïdors de la Fundació Jericó que, a més de donar resposta al problema del col·lectiu més vulnerable de la nostra ciutat ho fem amb alegria i confiança."

A continuació han intervingut els representants institucionals, Paco Cerdà i Joan Gómez, que han valorat la gran aportació solidària que Jericó fa a la nostra ciutat. El Bisbe Salvador ha confessat sentir una gran admiració per Mossèn Joan i, contradient les seves paraules, ha dit que sense ell la Fundació Jericó no existiria.

La junta directiva de Jericó i els polítics que han participat en el dinar solidari han rebut una icona del Bon Samarità representativa de la

Fundació Jericó. També s'ha fet un sorteig d'obsequis per als assistents.

L'organització ha estat immillorable, el menú exquisit, el servei impecable i l'ambient molt acollidor. Tot al servei de tributar un merescut reconeixement als qui dia a dia fan possible que la ciutat de Lleida sigui cada dia més solidària, més humana i més justa. I, també, procurant que el servei de donar-se al germà necessitat prengui més fermesa i entusiasme en la vida de més persones.

Gràcies a tots!

Pregària-reflexió-meditació per la cura de la Terra

Un centenar de persones van assistir a la Pregària-Reflexió-Meditació interreligiosa per la Cura de la Terra i les persones vulnerables que va tenir lloc al Claustre de la Biblioteca Pública de Lleida.

Durant l'acte, es va llegir un manifest, en el qual els participants han demanat "tornar la dignitat als exclosos, per promoure la justícia i la pau". El mateix manifest reclamava que "les persones responsables de les decisions polítiques i econòmiques actuïn amb consciència i saviesa pel bé comú de la humanitat i la Terra". Els participants també van reafirmar "el nostre compromís personal i comunitari, per tenir cura de la Terra i defensar les persones més vulnerables víctimes del sistema socioeconòmic mundial".

L'acte va començar amb la presentació dels quatre signes del

planeta: la Terra, l'Aigua, la Vida i la Diversitat de Cultures. A continuació es va visionar un vídeo amb situacions d'injustícies actuals contra la terra i contra persones vulnerables i després es van exposar situacions transformadores. Més tard s'ha llegit el manifest final de la Pregària-Reflexió-Meditació. L'acte va acabar amb la cançó 'Filla de la Terra' interpretada per la cantant Silvia Aguilera.

La Pregària-Reflexió-Meditació s'emmarca dins de la campanya 'Enllaça't per la Justícia'. En la seva organització van participar Càritas Diocesana, Justícia i Pau, Mans Unides, CoDIAR Lleida, Amics de la Unesco i la Delegació d'Ecumenisme i Diàleg Interreligiós. També van participar ciutadans musulmans, jueus, cristians i de tradicions espirituals orientals.

«La catequesi és l'etapa per posar els fonaments de la fe»

L'Acadèmia Mariana va recollir el passat dissabte 18 de juny la presentació del nou catecisme per a la iniciació cristiana d'infants i adolescents amb el nom "Testimonis del senyor" en un acte organitzat per la delegació diocesana de catequesi.

A l'inici de l'acte el bisbe Salvador va destacar la rellevància de la catequesi senyalant que «és molt important el que fem en el món de la transmissió de la fe». En aquest sentit va dir que «la transmissió de la fe afecta a tots els cristians». La presentació del nou catecisme va estar a càrrec de Mossèn Joan Amich, secretari del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) i un dels redactors del catecisme i de Mossèn Joan Àguila, del departament de joves del SIC.

Mossèn Joan Amich va explicar que «la catequesi no és reduïda al catecisme i va lamentar que encara la catequesi és la parenta pobre de les nostres parròquies». Amb tot i això va destacar que Catalunya i les Illes unes deu mil persones es dediquen a serveis catequètics. «La catequesi és la etapa en la que hem de posar els fonaments de la fe» va afegir. En relació a 'Testimonis del Senyor' va destacar que no és un

llibre de text, és un llibre per a la vida, és on hi ha el nostre ADN».

Mossèn Joan Amich va apostar per una catequesi que estigui al servei de la iniciació cristiana, que connecti amb les preocupacions dels infants i els nens, que ajudi a enfortir l'identitat dels cristians i en la que els adults també en siguin destinataris privilegiats. En relació amb els catequistes va destacar que «necessitem catequistes amb una gran capacitat de narració de la fe i de testimoni de la fe».

Per la seva banda, mossèn Joan Àguila va explicar que "Testimonis del Senyor" és un text de referència no un llibre de text destinat a la segona etapa de la catequesi, entre els 11 i els 15 anys. «Ofereix el tresor de la fe i el presenta en imatges i narracions i s'inspira com a eix temàtic en la Vetlla Pasqual», va assegurar. A més a més, aquest nou catecisme està dividit en dos itineraris: el projecte Si i el projecte Do. El primer està pensat per adolescents de cinquè i sisè de primària que continuen amb la catequesi després de la primera comunió mentre que el projecte Do és per joves de 12 a 14 anys que es preparen per la confirmació.

Viatge del bisbe Salvador a Romania

El bisbe Salvador va viatjar del 21 al 26 de juny a Romania per participar a l'ordenació sacerdotal de 24 preveres el dia de Sant Joan a la catedral de la diòcesi de Iasi convidat pel seu homòleg, Petru Gherghel.

La visita també va servir per donar les gràcies al bisbe per la col·laboració que existeix entre bisbats i per poder saludar als pares dels dos mossens formats en aquesta diòcesi romanesa i que actualment estan donant servei a parròquies del nostre bisbat. Precisament un d'aquests sacerdots, Paul Fecheta, va acompanyar al bisbe Salvador en aquest viatge, en el que també es van mantenir converses per si algun dels sacerdots estaria disponible per venir a Lleida.

Durant la visita també va conèixer els pares de Mihai Diac, un mossèn romanès de 33 anys que va morir en un accident de trànsit l'1 de gener de 2006 mentre anava a atendre la comunitat romanesa aragonesa. El bisbe Salvador va visitar també el seminari Menor que actualment acull uns 80 joves amb vocació sacerdotal, així com la catedral catòlica i l'ortodoxa de Iasi, que precisament estan de costat.

També es va poder passejar pel jardí botànic de la població, el primer de Romania, va assistir al jurament dels diaques i va conèixer la nova casa sacerdotal, inaugurada el passat mes de novembre.

El dia principal del viatge va ser el divendres 24 de juny, Sant Joan, quan va participar a la missa d'ordenació presbiteral de 24 joves (14 diocesans, 9 jesuïtes i un caputxí). El bisbe Salvador també va concelebrar aquesta eucaristia en una catedral plena juntament amb Petru Gherghel i el bisbe auxiliar, Aurel Perca. El nostre pastor va llegir les fórmules en romanès. La diòcesi de Iasi compta amb uns 300 sacerdots i uns 150 seminaristes, entre el seminari Major i el Menor. Cal recordar també, que menys del 10% de la població de Romania és catòlica, ja que la majoria són ortodoxos.

Abans de marxar, el nostre prelat va participar en la confirmació d'una setantena de joves repartits en dos pobles (16 i 60) acompanyant el bisbe auxiliar de Iasi. Una de les eucaristies la van celebrar en un església que està en construcció i el bisbe Salvador també va participar en posar la primera pedra del temple.

Full de ruta per reconstruir el temple de Sant Pere de Rosselló

El Bisbat de Lleida, l'Ajuntament de Rosselló, el Departament de Cultura de la Generalitat i la Diputació de Lleida, juntament amb la comunitat cristiana de Rosselló, van acordar el passat 28 de juny impulsar un full de ruta per reconstruir la parròquia de Sant Pere Ad-Víncula que va patir un esfondrament del seu campanar el passat mes de gener.

Els assistents van arribar a aquest acord en una reunió celebrada a l'Ajuntament de Rosselló, que es va portar a terme en un clima de diàleg i col·laboració.

D'aquesta manera, al setembre es convocarà un concurs d'idees per reconstruir el campanar. Més tard, a l'octubre es determinarà el calendari de les obres que es desenvoluparan

en dues fases. En una primera fase es cobrirà el temple, ara sense sostre, per poder-hi fer celebracions. Aquesta primera intervenció tindrà un cost aproximat de 120.000 euros amb la col·laboració econòmica de totes les parts implicades i una segona fase on es tractaria de fer front a la construcció d'un nou campanar.

El rector de Rosselló i secretari general del Bisbat de Lleida, Víctor Espinosa, va destacar el clima de diàleg entre les parts implicades. Va afegir que el nou campanar "dependrà de la creativitat dels estudis d'arquitectura que participin en el concurs i possiblement es pot buscar un símbol diferent que marqui Rosselló i que sigui un referent de tot el que ha passat i no sigui excessivament costós".

